

Tělocvičná jednota Sokol Liberec I.

Nazdar!

Sokolské souzvuky

č. 8 – 9 - srpen, září 2013
Ročník 3.

Často hovoříme a často si lámeme hlavu s přípravou kvalitního programu, na kterém závisí celá budoucnost Sokola jako tradiční národní organizace! Snažíme se spojit své zkušenosti s novými nápady a směry – a občas nás úvahy o modernosti, kterou nesprávně zaměňujeme s módností, přivádějí k ne právě správným závěrům. Toto téma zpracovává celá řada metodických statí, odvoláváme se na authority..... čirou náhodou jsem se v krásné literatuře, v románu známé americké autorky, setkala s jednoduchou větou, která jasně a srozumitelně tento problém řeší:

„Je nutno vzít v úvahu, co už existuje, respektovat to a zhodnotit – a při tom využít novinky, které zatím člověk vymyslel!“

Úvodní slovo

Začátek nového cvičebního roku – září 2013

Konce a začátky jsou vždy dobami účtování a plánování – a to jak v životě osobním, tak v životě organizací a dokonce i států a národů. Nutí nás k přemýšlení, rekapitulaci věcí, nutí nás rozhlížet se kolem a hodnotit to, co kolem sebe vidíme a s čím se denně setkáváme. Jsme-li upřímní sami k sobě, uvědomíme si, co jsme nezvládli, nebo nezvládli tak dobře, abychom s tím mohli být spokojeni – a hlavně, co je nutno udělat, abychom alespoň trochu vylepšili současnou skutečnost.

Minulý rok byl poznamenán politickými událostmi, které destabilizují život občanů našeho státu a které často přinášejí pocit zbytečnosti jakéhokoliv úsilí. Jenže negace není a nemůže být program. Je pouze třeba uvědomit si, že každý z nás má svou cenu a že součet našeho společného úsilí může přes všechny nesnáze a problémy ovlivnit současné dění u nás, nebo ve světě. Potřebujeme optimismus a pevnou vůli něco společně dokázat – a to nesmí být pouze fráze.

Podíváme-li se do minulosti, snadno zjistíme, že naše dnešní problémy nejsou pouze dnešní, ale že se k podobným museli postavit i naši předkové – a že ani oni to neměli lehké.

Uvědomuji si, že je září – a před 75 lety došlo k události, o které denní tisk dne 2. října napsal: „*Dějiny neznají větší věrolomnosti než je ta, jež byla právě spáchána na našem národě a našem státě!*“ 30. září byla podepsána Mnichovská dohoda, špinavá hra velmocí rozhodla „o nás, bez nás“ – a v „zájmu světového míru“ bylo obětováno Československo. Československo, které si v první světové válce vybojovalo svou svobodu a stalo se obecně uznávaným a váženým demokratickým státem ve střední Evropě. Popisovat jednotlivé události a jejich časový sled není úkolem této stati. Jisté je, že Mnichov byl důsledkem obecné politické situace a Československo si svou situaci rozhodně samo nezavinilo. S důsledky Mnichova se setkáváme dodnes – diskuse o tom, proč jsme se nebránili, jestli bychom ve válečném konfliktu měli vůbec naději na úspěch, jestli by nás světové mínění neoznačilo jako příčinu válečného konfliktu atd. atd! Je těžké to posoudit, můžeme jen konstatovat, že se to prostě – navzdory všem smlouvám – stalo! Horší ovšem je, že Mnichov a to, co po něm následovalo, stejně jako další neuvěřitelná událost našich nedávných dějin – totiž okupace Československa sovětskou armádou v srpnu 1968 a dlouhá léta totality - poznamenalo něco, co bychom snad mohli nazvat „národní charakter“. Představa, že stejně jako malý národ nic nezmůžeme, že jsme jen hříčkou libovůle světových mocností se často vkradla do českých srdcí, takže mnozí místo hrdosti a vědomí, že existujeme jako plnoprávní členové lidského společenství, propadají ani ne tak malomyslnosti, jako spíš lhostejnosti, což je podstatně horší. Připočítáme-li k tomu to, že doba po svržení totality ani zdaleka nesplnila naše očekávání – jsme tam, kde jsme dnes!

Jenže takhle lidská společnost ve skutečnosti nefunguje a fungovat nemůže. Přijmeme-li tyto názory a podrobíme se jim, odsuzujeme sami sebe k živoření a nedůstojnému životu! K tomu však člověk nebyl stvořen. Už sám biologický název „homo sapiens“, tedy člověk „moudrý“, dokazuje, že člověk s tvořivým rozumem se s tím nemůže smířit. A tak i u nás v Sokole je třeba nezapomínat na minulost, ale brát si z ní poučení, dívat se dopředu a postupovat vpřed!

Všechno záleží a bude záležet na síle naší mysli, charakteru a srdce.

Jarina Žitná

Obsah:

Úvodní slovo

Začátek nového cvičebního roku – září 2013

Metodika

Cvičební jednotka s hudbou pro seniory

O pohybové paměti a kultuře pohybu

Pohybové etudy – „Na Okoř je cesta“

Cvičení DO-IN

Zbytečně nás straší názvosloví

Nejenom pohybem živ je Sokol

O hodnotě spisovného jazyka

Proslov u pomníku TGM v Brně 7. března 2013

Den české státnosti

Sokolové proti totalitě před 65 lety

Významná výročí – srpen, září

Myšlenky

„...a to je ta krásná země....“

Cestou vody

Zprávy z jednot a žup

Sokolské blahopřání

Ne všechny události jsou radostné

Roudnice očima Sokola Vídeň

Ještě k Roudnici...

A zase Brno....

Rozhovor se sokolským sportovcem

Závěr cvičebního roku župy Ještědské

Závěrečné slovo

Setkání a setkávání

Metodika

Cvičební jednotka s hudbou pro seniory

Probráno na srazu župních vedoucích seniorů a seniorek – 12.– 3. dubna 2013.

Kondiční cvičební lekce s hudbou (45 až 55 minut) pro seniory s cílem všestranného procvičení má toto členění:

- * úvodní část: (5 – 8 minut) vysvětlení a stanovení cíle
- * rozcvičení: (8 – 15 minut) pozvolná příprava organismu na zatížení, zahřátí, mobilizační cvičení, protahovací cvičení)
- * hlavní část: (15 – 30 minut) opakování osvojených dovedností, rozvoj silových předpokladů, vytrvalosti, obratnosti a pohyblivosti – v postoji, sedu, lehu
- * závěrečná část: (5 – 7 minut) relaxace, strečink, dechová cvičení, kontrola držení těla

Práce s hudbou

Cvičení s hudbou znamená výrazný kvalitativní posun účinnosti zvoleného pohybového programu. Cvičení s hudbou je přitažlivější, zkvalitňuje způsob provedení, podporuje estetickou výchovu a navozuje dobrou náladu jednotlivce i skupiny. Proto bychom se měli snažit v našich cvičebních jednotkách využívat hudebního doprovodu co nejčastěji. Vedle správného výběru pohybového obsahu ke zvolenému druhu zatěžování jde o vhodný výběr hudby pro seniory s možným respektováním základů hudebně pohybových vztahů (doba, metrum, takt, tempo, dynamika, rytmus, žánr). Pokud zvolíme vhodnou rytmickou a melodickou hudbu pro věk našich cvičenců, bude účinek i prožitek intenzivnější.

Úkoly a funkce hudby ve cvičebních lekcích:

- > funkce regulační – sjednocení hudby a pohybu do jednotné časové členitosti (udává rozsah pohybu, počet opakování, tempo cvičení)
- > funkce motivační – je závislá na melodii, žánru, stylu, dynamice a charakteru interpretace.

Velmi záleží na výběru hudby. Obecně platí, že tempo hudby a tempo cvičení nesmí být natolik rychlé, aby znemožňovalo správné provedení cviků. Pro cvičení vybíráme hudbu s pravidelnou pulsací počítacích dob, které výrazně pomáhají svým uskupením rozvržení celého cvičebního obsahu. Pravidelné a výrazné uspořádání hudebních frází podporuje ekonomizaci pohybu, kultivuje pohybový projev, podporuje správné provedení.

Cvičení s hudbou nemusí působit pouze pozitivně, protože pohyb do určité míry omezuje a také ztěžuje zpětnou vazbu k prováděnému pohybu. Proto nové a koordinačně náročné cviky vysvětlujeme a nacvičujeme bez hudby. Negativně může působit nerespektování základních hudebně pohybových vztahů, nekvalitní nahrávka, hlasitost nebo špatná akustika tělocvičny, nepřiměřený styl hudby pro konkrétní skupinu seniorů a jejich potřeby.

Cvičení s hudbou je náročné na přípravu, protože hudba musí vycházet z potřeb pohybu. Improvizace je v mnoha případech vysoce hodnocená schopnost, ale spoléhat se pouze na ni nepatří k profesionálnímu přístupu cvičitele. Úroveň cvičení s hudbou závisí na jeho rytmických a tvůrčích schopnostech, zkušenostech, empatii i orientaci v současném dění populární hudby i nabídek moderních pohybových programů.

Cvičit lze v podstatě na každou hudbu. Vybíráme však hudbu, která je nejvíce vhodná. Výběru hudby pro cvičební jednotku věnujeme velkou pozornost. Je nezbytné respektovat tempo (pomalé, mírné, střední, volné, rychlé), takt (2/4, 3/4, 4/4), počet taktů ve frázi, případně počet motivů a frází a v neposlední řadě i žánr (relax, jazz, pop, country). Vybranou hudební skladbu pro určitý pohybový program je potřebné nejdříve „napslouchat“, např. poklepem rukou či nohou si uvědomit počet taktů ve frázi, tempo a rytmizaci.

* **Hudba frázovaná:** studiově upravená hudba, převážně hudební mix (spojení několika skladeb), má naprosto pravidelné frázování. Osm počítacích dob je jedna hudební fráze (2x 4/4 takt). Čtyři fráze (4 x 8 počítacích dob = 32 počítacích dob = 8x 4/4 takt) je hudební oblouk.

* **Jednotlivé skladby:** neměl by se měnit rytmus v průběhu celé skladby. Výhodnější jsou instrumentální skladby. Naopak skladby s českým textem lze využít k motivaci.

Tempo hudby se uvádí v BPM (z anglického beat per minute), tzn. Počet úderů (dob) za minutu. Čím vyšší je hodnota BPM, tím rychlejší bude hudba.

Doporučení:

BPM tempo využití

40 - 60 pomalé jógová cvičení, strečink, relaxace, dotváření atmosféry

70 - 80 mírné úvodní strečink, mobilizace, posilování, power jóga

85 - 100 střední rozcvičení, zdravotní vyrovnávací cvičení, kondiční cvičení

110 - 135 rychlé

Podstatné je naučit cvičence poslouchat a vnímat hudbu a souladu s pohybem, přivlastnit si jejich zásadní vlastnosti, že probíhají společně v čase. Slovní motivaci a podněty k provedení cviků užíváme u seniorů častěji, ale tak, aby nenarušovaly plynulost cvičebního obsahu. Tempo a rytmus jsou tedy hybným prvkem pohybu, žánr a dynamika vyvolávají určitý styl cvičení a estetické působení, melodie a forma umocňují pocit harmonie, podněcují prožitek, potěšení a chuť do dalšího cvičení.

Jarek Kučera – místonáčelník ČOS - duben 2013

Poznámka:

Tento materiál byl probrán na ústředním srazu seniorů (žen i mužů) a uvedený písemný záznam rozdán přítomným.

V podstatě však vše, co si ve statí přečtete, platí pro všechny věkové kategorie cvičenců – od dětí pro dospělé. Úspěch vždy záleží na výběru vhodné hudby (tempa, žánru) pro tu kterou kategorii cvičenců. Tím spíš to také platí při výběru hudby pro podiové skladby, případně i velké skladby stadionové.

Vhodná a „poslouchavá“ muzika je základem úspěchu skladby u cvičenců i u diváků.

Jarina Žitná

O pohybové paměti a kultuře pohybu

Zkušenosti ukazují, že pohybovou paměť je třeba soustavně trénovat – nečekat pouze na nácvik sletových skladeb. Situace se komplikuje tím, že některé cvičenky se zúčastní cvičení pouze v době nácviku, jiné se mu zase soustavně vyhýbají. V každém případě však nácvik třeba i krátkých pohybových vazeb - etud - nejen pohybovou paměť posiluje, trénuje, ale dovoluje se soustředit i na vlastní technicky správné provedení pohybu, eleganci, soulad s hudbou a snahu o její pohybové vyjádření. Není pravda často používaná věta „ať se cvičí, jak se cvičí – hlavně, že se cvičí!“ Soulad krásného uvědomělého pohybu s hudební předlohou představuje vyšší kvalitu pouhého sportovního pojetí a umožňuje cvičenkám harmonický zážitek nebo spíš prožitek, který by měl být našim cílem.

V tělocvičnách pracujeme s cvičenkami různého pohybového i hudebního a rytmického cítění, máme i takové, kterým brání v zapamatování i pohybu tzv. „hudební hluch“. Tím spíš je nutno věnovat se nenápadně, ale cílevědomě jejich základní pohybové výchově, k čemuž by nám mohly posloužit krátké skladbičky – etudy, které je možno snadno nacvičit v běžných hodinách a opakováním je „vybrousit“ tak, aby splňovaly svůj úkol, totiž především posilovaly pohybovou paměť, krásu pohybu, případně i vzájemnou spolupráci cvičenek.

V tomto čísle časopisu uveřejňuji nejjednodušší skladbičku, jakou je možno si vymyslet a kterou si cvičenky osvojí za několik minut. Nácvik by totiž neměl porušovat stavbu hodiny a její kondiční náročnost.

Velmi bych přivítala, kdyby se naše cvičitelky s podobnými jednoduchými vazbami, chtěly podělit o své zkušenosti s ostatními (při problémech s názvoslovím ráda pomohu!) V každém případě se budu snažit v každém čísle časopisu zveřejnit jednoduchou etudu, kterou je možno chápat třeba i jen jako zásobník cviků nebo spíš vazeb. Jednotlivé etudy se budou zabývat různými částmi těla (v tomto čísle jsou to nohy a pohyby nohou- chůze, poskoky, cval atd. Do příštího čísla je přepraveno cvičení zaměřené především na pohyb paží a velké pohyby trupu!), případně i základům cvičení s náčiním.

Pohybové etudy

1) „Na Okoř je cesta“

Hudba – CD „Montgomery“ nejlepší trampské písně – píseň číslo 11

ZP – cvičenky v postavení značka – značka, všechny čelem k HT -
stoj spatný - připazít

Předehra – 2 takty 4/4

I. - II. 1 – 8 osm mírných hmitů podřepmo

1. osmitaktí - 8 taktů 4/4

I. 1 - poskok na levé, pokrčit přednožmo pravou – volně připazít
2 - poskok na pravé, pokrčit přednožmo levou
3 - 4 = 1 - 2
II. 1 - 4 čtyři cvalové skoky vlevo, začíná levá – upazít
III. = I. ale opačně (začíná poskok na pravé)

- IV. = II. ale opačně (vpravo, začíná pravá)
- V. 1 - 4 čtyři kroky vpřed L, P, L, P – čelnými oblouky dovnitř vzpažit zevnitř
- VI. 1 - 4 čtyři kroky vzad L, P, L, P – čelnými oblouky dovnitř připažit
- VII. 1 - výkrok levou vlevo
2 - přinožením pravé mírný podřep (přídup) – mírný hrudní předklon a předklon hlavy – tlesk vlevo dole před tělem
3 - 4 = 1 - 2 ale opačně
- VIII. 1 - výkrok levou vlevo – vzpřim trupu i hlavy – upažit poníž
2 - přinožením pravé mírný podřep (přídup) – příčným obloukem skrčit předpředpažmo zkřížmo – mírný hrudní předklon a předklon hlavy
3 - 4 výkrokem pravou vpravo a přinožením levé stoj – vzpřim trupu i hlavy – skrčením připažmo a vztyčením dlaní připažit (odtlačit)

2. osmitaktí - 8 taktů 4/4

- I. 1 - 2 výkrokem levé zevnitř výskok na levé, zanožit pravou – předpažením vzpažit
3 - krok pravou na místě
4 - krok levou na místě
Ve 3. a 4. době připažením upažit
- II. = I. ale opačně (v 1. době II. taktu připažením a upažením vzpažit)
- III. 1 - stoj přednožný levou – připažením předpažit
2 - stoj únožný levou – upažit
3 - stoj přednožný levou – předpažit
4 - přinožením levé stoj – připažit
- IV. = III. ale opačně (pravou)
- V. 1 - 2 přísunný krok levou vlevo
3 - 4 výkrok levou vlevo – mírný úklon vpravo
V 1. – 4. době velkými čelnými kruhy a oblouky vlevo paže vlevo povýš – hlava sleduje pohyb paží
- VI. = V. ale opačně (cvičenky se vrátily na své místo)
- VII. - VIII. 1 - 4 přísunným krokem vlevo celý obrat vlevo na levé (zády k HT)
5 - 6 přísunný krok pravou vpravo
V 1. – 6. době čelnými kruhy a oblouky vzpažit
7 - 8 přinožením levé stoj – skrčením připažmo a vztyčením dlaní připažit (odtlačit !)

Celá vazba se opakuje v postavení zády k HT – v VIII. taktu 2. osmitaktí cvičenky stojí čelem k HT! Celou vazbu cvičit opačně – začínat pravou!

V nahrávce na CD „Montgomery“ – nejlepší trampské písně - následuje

Mezihra - 2 taktů 4/4

- I. - II. 1 - 8 osm mírných hmitů podřepmo

Dále se opakuje celá vazba ještě jednou – čelem, pak zády k HT a cvičenky končí čelem k HT.

Pohybová etuda 1) „Na Okor je cesta“

Hudba - CD „Montgomery“ nejlepší trampské písně č. 11

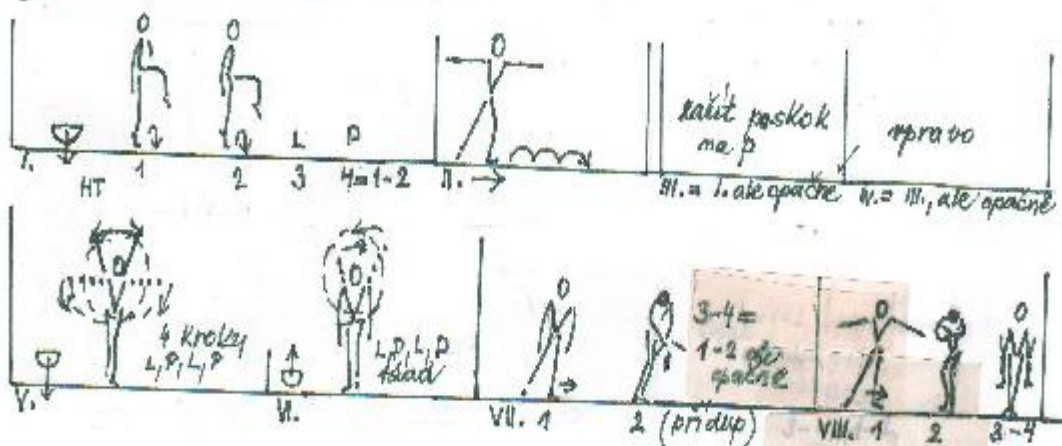
ZP ☺ ☺ ☺ ☺

☺ ☺ ☺ ☺

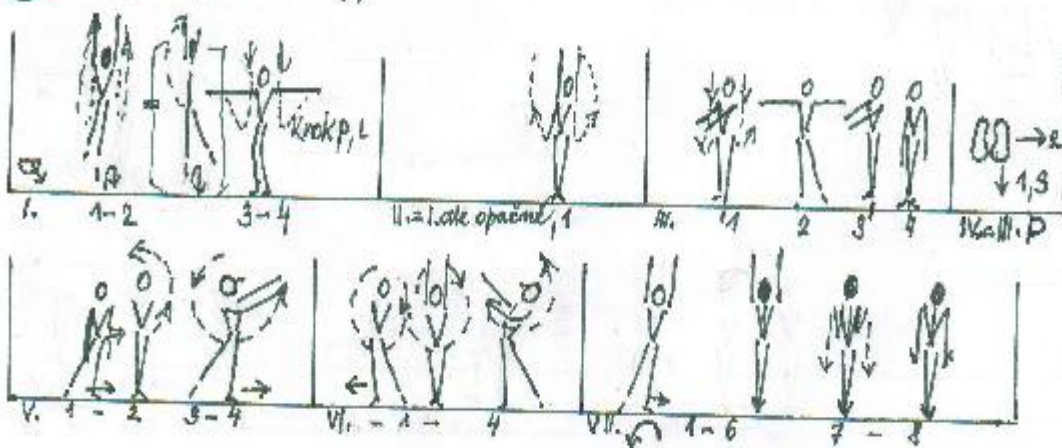
Přehra - 2 taktů ^{HT} 4/4 1. - II. 1-8 osm mírných hmitů podřepmo

① osmitaktí - 8t. 4/4

② osmitaktí - 8t. 4/4

Věra Pařízková

Pro starší cvičence!!

V I. a III. taktu nahradit poskočný klus klusovými kroky na místě a cvalové skoky stranou v II. a IV. taktu rychlými kroky přísunnými. Stejně tak výskoky v I. a II. taktu druhého osmitaktí je možno obměnit pouhým výponem.

Celá etuda je soustředěna především na pohyb nohou – je zařazen poskočný klus, klus, chůze, cvalové skoky stranou a přísunné kroky stranou doprovázené pohybem paží a změnami místa.

Je nutno dbát na přesné rozlišení jednotlivých kroků, pružnost jejich provedení, přesný pohyb paží a dodržování určených poloh, hlava stále sleduje směr pohybu.

Jinak je možno použít „Okor“ ve cvičení mladších i starších žákyň, kterým odpovídá jak charakter hudby, tak i pohybu!

Pro zpestření a procvičení:

Je možno měnit ZP cvičenek –

- cvičenky A začínají čelem, cvičenky B zády k HT
- skupiny cvičenek A a B jsou postaveny čelem k sobě a cvičí proti sobě buď zrcadlově - podstatně snadnější - nebo přesně podle popisu, to je vlevo (vpravo) – obtížnější verze
- kánonicky – cvičenky A začínají I. takt 1. osmitaktí
cvičenky B začínají I. takt 2. osmitaktí
- je možno měnit směr cvičení nejlépe různou velikostí obratu v VII. – VIII. taktu 2. osmitaktí, případně poskoky v I. a III. taktu 1. osmitaktí
- celou vazbu je možno cvičit i v kruhu (bokem nebo čelem, případně zády na střed kruhu) – buď naprosto přesně podle popisu, nebo ve vhodnou dobu zařadit obrat

Uvedené způsoby různého ZP umožňují cvičitelkám i cvičenkám si s pohybem „hrát“, využívat prostor a posilovat pohybovou paměť.

Nezapomeňme, že výcvik pohybové paměti a technicky správného a účelně vedeného pohybu je součástí formování jedince pomocí tělesných cvičení. Přispívá k všestranné výchově a harmonickému vývinu, upevnění fyzického i duševního zdraví, což jsou hlavní požadavky a úkoly cvičení všech složek sokolských odborů všestrannosti.

Jestliže kulturu pohybu budeme chápat jako způsob kultivace člověka prostřednictvím pohybu, otevírá se před námi obrovské pole působnosti. Výcvik pohybové paměti a vznik a upevňování pohybových stereotypů tvoří základní podmínky k dosažení souladu tělesných i duševních možností a sil člověka a napomáhá k vytvoření skutečné harmonické osobnosti.

Příjemnou zábavu přeje

Jarina Žitná

Cvičení DO-IN

Cvičení DO-IN je součástí tradiční medicíny Dálného východu. Zde je několik základních jednoduchých cviků, které lze provádět prakticky kdekoli a kdykoli.

- 1) Dlaně třeme o sebe, čímž se v nich aktivizuje energie. Příkladáme takto „nabité“ dlaně na místa, která chceme energeticky posílit.
- 2) Masírujeme postupně konečky prstů a celé prsty jedné ruky spirálovým pohybem palce a ukazováčku ruky druhé. Postupně promasírujeme prsty obou rukou, povzbudíme v nich proudění energií, jež plynou po energetických drahách k plicím, tlustému střevu, k zažívacím orgánům jako celku, k srdci a tenkému střevu.
- 3) Rychlá masáž kůže mezi prsty jedné ruky pomocí palce a ukazováčku ruky druhé. Masírující ruka dělá rychlé, krátké pohyby od kloubů směrem ven.
- 4) Kruhová masáž středu dlaně palcem druhé ruky. Aktivují se reflexní body vnitřních orgánů a tím se vlastně masírujeme uvnitř těla. Na závěr této masáže lze střed dlaně proklepat sevřenou pěstí druhé ruky jako kladívkem. Masírujeme si vždy obě ruce!
- 5) Masáž zápěstí pomocí dlaní a prstů druhé ruky. Provádí se rychlými kruhovými pohyby z jedné strany na druhou. Když je zápěstí zahřáté, ruce vyměníme a masírujeme stejně intenzivně zápěstí druhé. Odblokujeme si tak stagnující energii, změkčíme zatuhlosti a rozmasírujeme nánosy odpadů ze špatné stravy. Zápěstí by měla být volná, dobře pohyblivá, stejně jako klouby všech prstů rukou i nohou. Klouby jsou antény, jimiž také přijímáme energii.
- 6) Třepání oběma zápěstími, jako když odcákáváme vodu. Je to nejjednodušší cvičení na odstranění únavy, pociťované v horních partiích těla.
- 7) Hnětení ramen - důležité cvičení. Od stálého stresu máme ramena zatuhlá. Tím se zhoršuje proudění energie především v drahách tlustého a tenkého střeva. Rameno hnětíme vždy protichůdnou rukou pomocí celé dlaně a všech prstů, jako bychom hnětli těsto. Zabíráme celou partii od kraje ramenního kloubu až ke krku.
- 8) Promačkání paže lehce sevřenou dlaní a prsty druhé ruky od zápěstí vzhůru k ramennímu kloubu, vzduchem zpět, a znovu. Několikrát. Totéž na druhé paži.
- 9) Tření ušních boltců plochami dlaní a prstů. Rychle - nahoru a dolů. Následně promnutí okrajů ušních boltců mezi ukazováčky a palci. Shora dolů k lalůčku, znova shora dolů k lalůčku, pak rychle jemně masírujeme lalůčky palci a ukazováčky. Také směrem shora dolů. Ledviny nám budou za toto povzbuzení vděčné. Energetická vazba uši - ledviny je totiž silná.
- 10) V sedu na židli, se svíslou a napřímenou páteří a s celými ploskami nohou na podlaze, opřeme patu o zem a zvedáme prsty i nárt co nejvýše a zpět, opakujeme

několikrát. Odblokuje si tak energii na dráze sleziny, jater, žaludku, dvanáctníku, žlučníku, močového měchýře a ledvin.

11) Pak opačně: prsty nohou jsou na podlaze a zvedáme co nejvýše paty a zpět - také několikrát.

12) I další cvik je v sedu - s nádechem zvedneme obě ramena co nejvýš, krátce vydržíme a s výdechem necháme spadnou ramena dolů vlastní vahou (bez pomoci svalů). Několikrát za sebou.

Cvičení DO-IN je vhodné se věnovat alespoň pár minut každý den. Svůj organismus tak můžeme uvolnit, zklidnit, nebo naopak povzbudit a zdynamizovat, podle toho, jak potřebujeme.

Eva Trejbalová, Sokol Náchod

Zbytečně nás straší názvosloví....

Poskoky a skoky jsou nedílnou součástí cvičebních jednotek, stejně jako gymnastických sestav i pohybových skladeb.

Pro některé běžně a často používané skoky se vžily a používají tzv. „značkové názvy“, čímž odpadá poměrně dlouhý a složitý názvoslovný popis.

Poznáte následující cviky a znáte jejich „značkové názvy“ ?

- 1) skok střížný přednožmo skrčmo ?
- 2) skok střížný přednožmo ?
- 3) skok vpřed se skrčením přednožmo pravou a doskokem na pravou?
- 4) skok s přednožením a stříž zánožmo s celým obratem ?
- 5) skok vpřed s přednožením pravou a doskokem na pravou ?

U všech skoků dbáme na energický, silný a pružný odraz, držení těla a paží při vlastním skoku a měkký, pružný doskok. Nezapomínejme, že většinou okamžitě následuje další pohyb, další pohybová vazba.

(Správné odpovědi najdete v tomto čísle časopisu)

Jarina Žitná

Nejenom pohybem živ je Sokol

O hodnotě spisovného jazyka

Spisovná čeština se dnes stává ohroženým jazykem a její prostor se neustále zužuje. Nedoceňuje se její poslání sloužit veřejným a oficiálním sdělením. Na rozdíl od obecné češtiny má svá pravidla, která si žádají, aby byla dodržována. Pokud tomu tak není, může to být výsledkem pohodlnosti, individualismu, nesprávných vzorů či neuznávání autorit. Spisovný jazyk jako autorita vyžaduje řád, kázeň a ovládnutí. Významnou úlohu by samozřejmě měla hrát média jako poskytovatelé názorných příkladů. Pokud se vyskytnou námitky, že spisovná čeština je strojená, odpovíme, že nejde o systém jazyka ale spíše o schopnosti mluvčích. Spisovná čeština je natolik bohatá, že její uživatel může mluvit i psát jak strojeně tak přirozeně. Záleží na tom, zda to umí. Jako jeden z kladných příkladů uvedme hojně sledované ranní tříhodinové vysílání Českého rozhlasu 2. Rozmluva dvojice moderátorů je uvolněná a její zábavné vyznění spisovnosti projektu nikterak nevádí. Rovněž zpěvák Karel Gott používá v komentáři k svému rozhlasovému pořadu spisovnou češtinu a jistě tím posluchače neodrazuje. Ve veřejnoprávní televizi hovoří bohužel řada moderátorů se svými hosty ledabyle a tím je inspiruje ke stejnému tónu. Škoda, že Aleš Cibulka, který uváděl dnes již ukončený televizní pořad s názvem O češtině, porušuje v nynějších mediálních vystoupeních jazykovou korektnost. Také Zdeněk Mahler, známý svou důstojnou češtinou, přešel v nedávném rozhlasovém vystoupení k obecné češtině. Je velkou chybou médií, že účinkující osobnosti nevyzývají k dodržování spisovného vyjadřování. V televizním médiu „školí“ diváky především nedbalý jazykový projev ve filmech a seriálech, provázený často vulgarismy a lascivitami. Zejména mladým hercům, podobně jako fotbalistům, není často vůbec rozumět. Chybí také promyšlené pěstování jazyka, ať už by to bylo jakoukoliv formou. Jediný několikaminutový pořad ČR 2 s názvem Rozmlouvání o češtině s Jaroslavou Hlavsovou je odsunut na sobotní ráno po šesté hodině. Horší termín z hlediska poslechovosti bychom jen těžko hledali. Jak zcela jinak dbají polská média o mateřský jazyk! Televize vysílá o polštině hodinový pořad a rozhlas poskytuje mimo jiné posluchačům jazykovou poradnu, kde odborníci odpovídají na jejich dotazy.

Také na našich školách bohužel upadá spisovný jazyk i v ústech učitelů a dokonce na pražských humanitních vysokých školách ne všichni pedagogové hovoří spisovně. Jazyk klasických her se v inscenacích divadel často upravuje do obecné češtiny. Rozmluvy v časopisech s pozvaným hostem se uveřejňují i v jejich nekultivované formě projevu. Je třeba dále zdůraznit, že spisovnost a korektnost jazyka nespočívá pouze v normativnosti tvarosloví a větné skladby, ve volbě výrazů, ale jde i o výslovnost, správný přízvuk a intonaci.

Pokud redaktoři mediálních zpráv neoddělují věty klesajícím hlasem, výpověď ztrácí svou samostatnou hodnotu a mísí se s určitou nejasností do dalšího sdělení. Závěrem připomeňme, že spisovná čeština má národně sjednocovací a kulturotvornou úlohu. Snížení úrovně jazyka a tedy i komunikace má záporný vliv na samotné myšlení. Nechtějme, aby se z češtiny stal jazyk vhodný pouze k běžnému dorozumívání.

Marcela Hutarová

Poznámka:

Pokud máme připomínky k jazykové úrovni rozhlasového vysílání nebo chceme sdělit návrhy na pořady o naší mateřštině, můžeme využít telefonní kontakty, které Český rozhlas svým posluchačům nabízí.

ČR Radiožurnál: 221 552 127

ČR 2 (Dvojka) 221 552 417

ČR Vltava: 221 552 600

Prof. PhDr. Ing. Miloš Dokulil, DrSc.

Proslov u pomníku TGM v Brně 7.března 2013 :

TGM byl prvním prezidentem tehdy ČSR. Rok po jeho smrti už byla ta republika okleštěna o pohraničí a zbavena možnosti dál bezpečně existovat. Za dalšího půl roku její existence skončila. Na dlouho se zvonilo umíráčkem také svobodě, demokracii, občanskému životu. Potom – až na krátké necelé 3 roky po 2. světové válce – byl prakticky pořád, od konce roku 1938 do konce 1989, tedy přes půl století zatracován, umlčován, pomlouván. Dnes už nejméně čtvrtá, ne-li pátá generace nic solidního o TGM neví. Jako kdyby nikdy nežil. I když se kladou věnce k jeho sochám a pronášejí u nich projevy.

Začněme raději citáty. V „Evropě jaká je“ John Gunther napsal : „Masaryk – jakou velikost to znamená! Syn robotníka, ... který dorostl k „nejlepšímu intelektu století“, pacifista, který zorganizoval armádu, jež provedla čin, nemající obdoby ve vojenských dějinách, ... který v debaklu moderního světa stále věří ve vládu snášenlivosti. ... Nebude snad už dlouho živ. Není však člověka naší doby, který zanechá ostatním lepší vzpomínku.“ A proslulý intelektuál 20. století sir Karl Popper ve svém slavném díle z roku 1945, „Otevřená společnost a její nepřátelé“, napsal: „Masarykovo Československo bylo zřejmě jedním z nejlepších a nejdemokratičtějších států, které kdy existovaly.“ Karl Popper prý ve svém životě obdivoval dva muže; tím druhým – až po Masarykovi – byl W. Churchill. (U významného sociálně-demokratického teoretika z počátku 20. století K. Kautského také pak „tím druhým“ – po TGM – byl F.D. Roosevelt.) Citát nemusí nic automaticky dokazovat. Ani jeho autor. Když ale doma neumíme po rozmanitých zkouškách času najít přijatelně vyvážený pohled na zakladatele novodobého československého státu, aspoň ty soudy „zvenčí“ by měly silácké kritiky – zajisté mýtického (ale mezi legionáři dojemně zrozeného!) – „tatíkovství“ přimět k zamyšlení, zda se přece jen neotírají příliš neomaleně o čestnou památku velikána, aby se na ní také – byť problematicky – přihráli. Už jsme se navylévali žiravin rozleptávajících ty lepší naše tradice s dostatek! Máme takových osobností, jakou byl TGM, opravdu nazbyt?!

Letmo si připomeňme aspoň něco. TGM se narodil v chudobných poměrech v Hodoníně. Snad si to zopakujme: 7. března 1850; před již 163 lety. Jeho otec – negramotný Slovák; matka Terezie jako dcera řezníka měla možnost dostat se jako

děvčátko do školy, ale jen německé, jiná v Hustopečích tehdy nebyla. (Její rodina pocházela z Hané.) Sám Tomáš jako jejich syn sice dobře prospíval, ale málem se stal kovářem. V tehdy německo-českém Brně, konečně na gymnáziu, se stal TGM vědomě Čechem. Nakonec byl jedním z prvních profesorů na nově vzniklé české větvi Karlo-Ferdinandovy univerzity.

Masaryk vstoupil do politiky až jako 41-letý. Za půl druhého roku se této činnosti vzdal. Měl pocit, že pro ni není dost zralý. Mj. cítil, že by mněl nejdřív více přijít na kloub problémům svého času. Byla tu na konci 19. stol. živá, ale nepochopená, třeba česká otázka nebo otázka sociální. TGM se věnoval jejich odbornému studiu. Poté vydal výsledek svých zkoumání knižně. Až po více jak půl druhé desítky let různé činnosti, včetně osvětové, zkusil TGM opět vstoupit do politiky. A úspěšně.

Jenže i předtím, kdykoli cítil nějakou neplech, nespravedlnost, páchané křivdy, angažoval se. S rizikem, že to ublíží jeho kreditu či popularitě. Když dokonce krátce před 1. světovou válkou inscenovaly rak.-uh. vládní kruhy velký vlastizrádný proces na Balkáně, TGM se jel přesvědčit na místo, oč jde; a jakmile nabyl jistoty, že jde o politickou konstrukci, zkusil zakročit. Bylo tu riziko šibenice nejen pro obžalované, ale i pro jejich zastánce. Naštěstí se podařilo tuhle soudní šarádu rozbít. Máme i dnes takové poslance v našem zákonodárném sboru ?

Když začala 1. svět. válka, česká polit. scéna byla netečná k nastalé situaci. (Slovensko bylo již skoro půl století pod tlakem maďarizace a bez své vlastní pol. reprezentace.) TGM využil těch pár měsíců do Vánoc k horečné informační činnosti. Pak se odebral do exilu. Do začátku měl také nezanedbatelnou finanční oporu v penězích, které dostal od E. Beneše z věna jeho manželky Hany. (Zvažme, kdo z nás by tehdy v té situaci vsadil peněz do tak nejistého podniku.) Tehdy český odboj TGM začal až při příležitosti jubilejní vzpomínky na 500-leté výročí mučednické smrti Jana Husa, v létě 1915, v Ženevě. Intenzívně vnímal tu dávnou tradici; a žil jejím odkazem.

Ještě v říjnu 1918 neměl prezident Wilson žádný konkrétní plán pro Střední Evropu. Jeho proslulých 14 bodů neuvádělo nic o možné samostatnosti nějakých národů Rak.-Uherska. TGM taktně upozornil svým příspěvkem Wilsona na potřebu dát národům možnost, aby si samy volily svůj příští osud. Wilson se zadostiučiněním v dalším dokumentu beze zbytku realizoval Masarykovy podněty. To bylo 19. října 1918. Ke konci války došlo 11. listopadu. – TGM nebyl „nacionalistou“. Ještě v lednu 1918, když ještě byl v revolučním Rusku, začal psát pro legionáře knihu o „Nové Evropě“. V ní předjímal, že snad za několik generací státy dospějí k možnosti větší vzájemné integrace. (Nikdo jiný tehdy neuvažoval o možnostech nějaké „Evropské unie“, která vznikla až po řadě dalších krutých zkušenostech mnoho let po jeho smrti.) Neviděl problémy čítankově a ideologicky vpravo nebo vlevo, ale v předstihu v čase před sebou. S možnostmi dozrávání podmínek pro realizaci.

Když se TGM vrátil domů, vracel se přes metropole nejvýznamnějších dohodových států. Všude se mu dostalo jedinečného přijetí; ačkoli reprezentoval poměrně malý a teprve nově vzniknuvší stát. Koneckonců nebylo zázrakem již to, že mohla vzniknout na různých teritoriích armáda legionářů, kteří věděli, že v případě zajetí je čeká šibenice? Přitom ta armáda nejdřív nereprezentovala žádné státní území. Jak se probíjela Sibiří na evropská válčiště po komunistické revoluci v rozvráceném Rusku, to obdivoval celý svět.

Jakmile byl TGM doma, hned druhý večer navštívil Zemské německé divadlo v Praze a při této příležitosti nabídl Němcům v ČSR možnost spolupráce. Trvalo to sice málem devět let, než se Němci v ČSR smířili s tím, že nejsou nadřazeným národem; potom měli v každé čs. vládě dva své ministry. Měli své školy a další instituce. Mnozí z nich začali mít radikální nacionalistické požadavky až po Hitlerově dobytí moci (v lednu 1933).

Nelze rozvíjet další témata. Šlo o to, abychom si aspoň něco trochu – a možná s rozpačitým a nemálo špatným svědomím – připomněli.

Masaryk řešil různé otázky; třeba tu českou, sociální, náboženskou, ruskou... (vždy na úrovni, které si vážil – bez přehánění – celý kulturní svět). A my teď tady stojíme a máme jako otázku především odkaz samotného TGM! Toho TGM, který se narodil již před víc jak půl druhým stoletím, takže je jakoby už jenom v dějinách, a ne v našich životech. Kdyby se naše pol. scéna řídila aspoň jedním z jeho okřídlených hesel: Nebát se a nekrást! A že politika by měla být službou občanům, a ne jen příležitostí k sinekurám, k osobnímu obohacování a k lehkomyšlnému hazardérství s právním řádem. Tato fakta jsou bez komentáře.

Syn TGM Jan kdysi řekl, že pravda vítězí, ale dá to fušku. Jde nám ještě v současnosti o nějaké pravdy? O čest? Co nám zbylo ze vztahu k vlasti, která získala před 95 lety znovu po staletích poroby svou nezávislost? A jako by se zapomnělo, kolik obětí to za celou tu dobu stálo. Nu a my stále hrajeme zvláštní hazard s budoucností a čekáme „na Godota“, spasitele pro zítřek, který – jako v té Beckettově divadelní hře – stále nepřichází... Spása shůry sama od sebe nepřijde! To TGM moc dobře věděl, že někdy je potřeba celou svou osobností, celým svým životem se zasadit o nápravu křivd a o nastolení práva. O sociální spravedlnosti nemluvě.

Nestačí jenom vzpomínat. Co my pro respekt k odkazu TGM uděláme?

7. 3. 2013 prof. PhDr. Ing. Miloš Dokulil, DrSc., Masarykova univerzita v Brně.

Den české státnosti

Slavíme ho každý rok 28. září – to je den, kdy byl roku 935 český kníže Václav zavražděn svým bratrem Boleslavem na schodech kostela ve Staré Boleslavi.

Od druhé poloviny jedenáctého století můžeme mluvit o jeho kultu, byl obecně uctíván jako světec a patron české země.

Byl synem Vratislava a Drahomíry z rodu Havolanů. V podstatě ho však vychovávala jeho prabába Ludmila, později prohlášená za svatou. Jeho výchova a vzdělání začalo na Budči, kde se seznamoval s písmem svatým, později studoval především latinský žaltář seznámil se i s liturgií slovanskou. Do paměti národa vešel jako panovník mírumilovný a byly mu přisuzovány ty nejkrásnější lidské ctnosti. Situace, ve které jako mladý člověk žil, nebyla právě lehká. Drahomíra se dostala do sporu s Ludmilou, která pak byla zavražděna. Vytýkala Václavovi jeho mírumilovnost, kterou pokládala za přílišnou měkkost. Václav se ujal vlády někdy po roce 921, nejpozději v roce 925. V té době docházelo k význačným změnám tradičních vztahů a Václav, jak je známo, se uvolil platit králi Jindřichu Ptáčníkovi dnes obecně známý poplatek – 120 volů a 300 hřiven stříbra. Tím se však Čechy staly poplatnými Říši. Vykoupil tím národu mír – a za

dlouho, víc než o tisíc let později, byl tento fakt zneužit v době druhé světové války a tzv. Protektorátu. Okupanti se hlásili k faktu placení léna, jako k činu, který už kdysi podporoval ideu podřízenosti Čechů německému národu, svatováclavská orlice se tenkrát stala nejvyšším vyznamenáním pro kolaboranty. Využít – a zneužít – se dá, jak je vidět, všechno.

Václav byl knížetem míru a stal se důležitou osobou emancipace českého státu a přemyslovské dynastie v tehdejší Evropě, po smrti začal být uctíván jako svatý a jako patron České země. Jako jediný český světec je uveden v celosvětovém kalendáři svatých římsko- katolické církve. Založil chrám sv. Víta, který byl dokončen a otevřen při svatováclavském mileniu r. 1929 za přítomnosti prezidenta republiky Tomáše G. Masaryka a tehdejšího arcibiskupa pražského Kordáče. Jeho ostatky a součást zbroje (plášťík, drátěná košile, meč a přilba) jsou uloženy ve svatováclavské kapli.

V době českého národního obrození se ke svatováclavské tradici hlásili svými díly tehdejší přední umělci, jako Alois Jirásek, Bedřich Smetana, Zdeněk Fibich, Otakar Mařák, Mikoláš Aleš, V. K. Klicpera, Jaromír Erben, Jaroslav Vrchlický a další.

T. G. Masaryk řekl: „Humanita, toť náš národní program. Program Dobrovského, Kollára, Palackého, Havlíčka a už i Komenského, králů Jiříka a Karla a sv. Václava.“

Vyhlášením dne Václavovy násilné smrti dnem české státnosti se hlásíme k tradicím české mírumilovné tradice a kulturního dědictví. Na pražském náměstí, kudy šly dějiny této země, stojí vznešená socha knížete s kopím na koni – je symbolem, monumentem! „Kůň bronzový, kůň Václavův se včera v noci třás – malověrní, myslete na chorál!“ (Fr. Halas) Kolikrát už národ myslel na chorál, kolikrát byl zklamán, kolikrát vítězil! Vítězil vždy silou ducha, zbraně zůstávaly na druhém místě!

28. října pořádá už tradičně sokolská župa Blanická sokolský výstup na legendární horu, vysokou 638m. Podle pověsti pod ní spí družina rytířů vedená sv. Václavem. Až bude české zemi nejhůře, hora se otevře a vojsko jí vyjede na pomoc. Zle nám už bylo mnohokrát, ale zatím se Blaník ještě nikdy neotevřel. Znamená to, že nám ještě „nejhůře“ nikdy nebylo, nebo že máme využít sílu a odhodlání nás - dnešních lidí – bránit se a udělat si pořádek ve svých věcích sami?!?!

Jarina Žitná, Sokol Liberec I.

„Je na nás, aby na světě bylo lépe, tak využijme sílu, kterou máme!“

(Edgar Cayce)

„Je nutno vydobýt vše ze sebe! Vnitřní síla je nezměrná, ani rozum ji nemůže přehlédnout!“

(W.J. Goethe)

Každý člověk má tolik síly, tolik zdraví a lásky, kolik jí má ve svém vědomí!“

(Ghandí)

„Sebekontrola a snaha o správné myšlení je pevnou základnou pro duchovní růst!“

(Neznámý autor)

Sokolové proti totalitě před 65 lety

Robert Oppelt Metro.cz 27. června 2013 11:36

Letos v červenci uplyne 65 let od největší poučkové demonstrace proti totalitě. Dlouhé hodiny musel tehdy prezident Klement Gottwald přihlížet, jak sokolové během sletového průvodu demonstrativně odvracejí hlavu a mlčky procházejí kolem něj.

Snímky z barevného filmu, který byl natočen o XI. všesokolském sletu v roce 1948. |
foto: sokol.cz

Byl to první slet pořádaný po skončení druhé světové války a pro celou společnost se měl stát symbolem obnovených demokratických hodnot v zemi a zároveň poctou těm, kteří během války položili svůj život!

Do jeho příprav však těžce zasáhl únorový puč. Slet se stal jediným masovým protestem proti nastupující diktatuře .

Komunisté si velmi dobře uvědomovali, že slet je vhodnou příležitostí, jak dokázat světu, že v Československu je demokracie zachována i po jejich převzetí moci.

Ačkoliv Sokol a jeho slety kritizovali již během první republiky, nyní bylo jejich snahou uskutečnit slet za každou cenu, a to v co možná nejpoklidnější atmosféře. Sokolové však během sletu a zejména pak během sletového průvodu Prahou dávali jasně najevo svůj postoj k nově nastolenému režimu.

XI. všesokolský slet se stal jediným masovým protestem české společnosti proti nastupující diktatuře. Sletu se účastnilo asi 500 tisíc sokolů z celého světa a sletové dny na Strahově shlédly dva miliony diváků. Dozvuky sletu byly více než tragické. Už během sletu došlo k zatýkání. Bezprostředně po jeho skončení žádal dobový tisk důslednou očistu Sokola od "reakcionářů" a tak z něj bylo vyloučeno asi 20 tisíc členů. Po sletu se plně rozjelo zatýkání, politické procesy a popravy a o tři roky později přestal Sokol fakticky existovat.

Michal Doležel,
vzdělavatel Sokola Brno I. a člen vzdělavatelského odboru ČOS

Významná výročí – srpen, září

Srpen:

- 8. srpna 1884 zemřel v Oetzu dr. Miroslav Tyrš, zakladatel Sokola
- 8. srpna 1900 narodil se Emil Škoda, průmyslník, zakladatel Škodových závodů v Plzni
- 10. srpna 1296 narodil se Jan Lucemburský, první Lucemburk na českém trůně
- 11. srpna 1948 narodil se Jan Palach
- 16. srpna 1419 narodil se Václav IV., syn Karla IV. , český král
- 20. srpna 1968 invaze sovětských vojsk do Československa, začátek totality
- 26. srpna 1278 v bitvě na Moravském poli padl český král Přemysl Otakar II.
- 26. srpna 1346 v bitvě u Kresčaku (Cresy) padl český král Jan Lucemburský

Září:

- 1. září 1310 sňatek Elišky Přemyslovny a Jana Lucemburského
- 3. září 1948 zemřel druhý prezident Československa dr. Edward Beneš
- 3. září 2000 zemřel Oldřich Daněk, dramatik
- 12. září 1822 narodil se Jindřich Fugner

14. září 1886 narodil se Jan Masaryk, syn TGM
 14. září 1937 zemřel první prezident republiky Tomáš Garrigue Masaryk
 17. září 1832 narodil se Miroslav Tyrš
 17. září 1910 narodil se básník František Hrubín
 19. září 1922 narodili se Emil a Dana Zátokovi
 20. září 1979 zemřel prezident republiky generál Ludvík Svoboda
 23. září 1875 uvedena do provozu pražská tramvaj
 23. září 1901 narodil se básník Jaroslav Seifert, laureát Nobelovy ceny
 25. září 1906 narodil se hudební skladatel Jaroslav Ježek
 26. září 1212 byla vydána Zlatá bula sicilská – Čechy povýšeny na království a Přemysl Otakar I. se stal prvním dědičným králem
 28. září 935 ve Staré Boleslavi byl zavražděn český kníže sv. Václav
 28. září 995 vyvraždění Slavnikovců, začíná vláda Přemyslovců
 29. září 1330 zemřela poslední Přemyslovna Eliška
 29. září 1938 západními mocnostmi byla dojednána a 30.t.m.podepsána Mnichovská dohoda, ztráta pohraničních oblastí státu, začíná německá nadvláda

Myšlenky

„Nejde o to být milován, ale milovat. Nejde o to užívat, ale dávat. Nejde o to prosazovat sebe, ale jít společně s druhými. Nejde o to očekávat mír, ale mír vytvářet. Nejde o to všechno znát, ale dělat to, co je třeba!“

(Neznámý autor)

„Svoboda nespočívá v tom, že si může každý dělat, co chce, ale v tom, že nemusí dělat to, co nechce!“

(Neznámý autor)

„Vše, co nás obklopuje je, at' chceme nebo nechceme, výsledkem našeho vlastního přičinění. A pokud jsme to jednou vytvořili, tak mějme radost z plodů své práce a snažme se o to, aby ty plody byly ještě sladší!“

(Neznámý autor)

„Pracuj na tom, aby se tvé myšlenky očistily. Nebudeš-li mít špatné myšlenky, nebudeš konat špatné skutky!“

(Konfucius)

„Zamyslete se nad tím, co rádi děláte. Zamyslete se nad tím, co vám dělá radost. Zamyslete se nad tím, co vás naplňuje pokojem. To je vaše povolání, čekající na to, až mu dáte příležitost!“

(B. Angelis)

„Větší škodu než všichni nepřátelé působí člověku jeho vlastní nezkrocená mysl!“

(Neznámý autor)

...a to je ta krásná země...“

Paměť vody

Historie:

Žijeme na březích Zlatého potoka (dnes Říčky). Kdo z nás ale ví, kde pramení? Kdo jsme tam byli? Co známe o jeho historii a krajině, kterou protéká a ve které žijeme? Většina si vzpomene na události bitvy tří císařů, kdy se v posledních létech začíná vzpomínat na hlavní boje mezi Telnicí a Sokolnicemi právě na březích Zlatého potoka. Jde o území, které se geologicky vytvořilo před 2-3 miliony let a nazývá se čtvrtohory. Dá se tedy říci, že nám známý ráz krajiny (až na lesy, které člověk vykácel) tu již vznikl. Určitě voda historického Zlatého potoka, který tvoří soutok Říčky a Rokytnice nad Kobylnicemi, plyne krajinou tisíce let. Proč Zlatý? Nikoli pro zlato, které v něm nikdy nebylo, ale pro množství vody, které měl a pomáhal lidem k životu. Přesto se vyskytly 2 roky v minulém století, kdy vody téměř nebylo. Rok 1947 je dobře znám. Bohužel bylo této skutečnosti politicky zneužito. Důsledky jsou patrné dodnes. Méně známý je rok 1936, kdy bylo sucho ještě větší. Senioři si pamatují, že nebylo možné udržet při životě hlavní stádo (matky) dobytka oproti roku 1947. Dalším příkladem je skutečnost, že i při omezených stavidlech hladina vody u telnického mlýna za 24 hodin stoupla jen o 10cm. Prvé známky osídlení člověkem neandertálským v jeskyni Pekárna sahá 30-50 tisíc let nazpět. I když neandertálští byli slepým vývojovým stádiem člověka, měli tolik rozumu, že své obydlí zvolili vysoko nad vodní hladinou.(Jsou tam i jiné jeskyně.) K největšímu rozvoji života kolem zmíněných vodotečí došlo ve středověku. Člověk se naučil využívat vodní sílu pro pohon strojů. Avšak kolem vody stály pouze stavby mlýnů, hamrů, pil, textilek a dalších. Zde žijící lidé museli odolávat přírodním silám, které respektovali. Ostatní obydlí byla postavena mimo záplavová území. Bohužel v minulém století a hlavně jeho druhé polovině, jakoby se na tyto letité zkušenosti zapomnělo a ve stylu poručíme větru, dešti lidé zastavují dodnes území, která patřila vždy vodě. Následky této neuvážené činnosti vidíme velmi často. S přírodou není dobré bojovat. Je nutno ji respektovat. Mít v sobě pokoru a s tou využívat jejích darů. Jinak se může stát, jak se píše na Geo Webu, že čtvrtohory jsou vůbec nejkratším obdobím vývoje naší planety a mohou být posledním, díky činnosti člověka. Mimochodem z vojenského hlediska bylo v roce 1950 - 97% vodních zdrojů použitelných pro armádu. Dnes je tomu bohužel naopak.

Zamyšlení

Na Říčce, Rokytnici a Zlatém potoce dodnes stojí pěkná řádka vodních staveb, které, až na mlýn pana Svobody, který je schopný provozu, již neslouží svému účelu. Politickým okleštěním historického vodního práva v roce 1957 zmizela voda z náhonů, z nichž se staly většinou skládky. Jejich žalostný stav je nám všem velmi dobře znám. Při návštěvě našich jižních sousedů obdivujeme krásnou přírodu a uklizená prostranství. Ze zákona tam 1/3 mlýnů musí sloužit původnímu účelu. Nezmysly tedy náhony a ráz krajiny. Žijí tam lidé, kteří tuto krásu na pohled udržují a místní vláda je si dobře vědoma, proč tak činí. V paměti našich občanů je mnoho z toho jak účelně a bez velkých nákladů se dařilo

tyto věci udržovat v chodu. Bohužel žijeme v době, kdy materiální hodnoty převážily nad věcmi ducha a svědomí. V době, jako bychom nemysleli na příští, a nejdůležitější je pro nás momentální prožitek a uspokojení vlastních egoistických zájmů. Přitom stačilo málo a při využití dnešní techniky a poznatků vědy mohly všechny obce na těchto tocích mít osvětlení téměř zadarmo, což by byl jistě dobrý přínos do napjatých obecních rozpočtů, nehledě k tolik skloňovaným ekologickým přínosům. Nikdo nespočítá kolik romantických schůzek se odehrálo u splavů, kolika bosým nohám poskytly něžné pohlázení trávníky přilehlých paloučků. Senioři vzpomínají na schůzky chasy na lamfeštech, kde jejich písňě doprovázel rytmický zvuk lopatek vodních kol. Víím, že cesta zpátky není možná. Mrzí mne však, že jsme se nepoučili z chyb, které jsme megalomansky natropili, a pokračujeme v nich dále. Jako příklad mohou posloužit fotovoltaiické elektrárny na orné půdě, kde jde opět jen o zisk několika jedinců na úkor tisíců prostých lidí. Mimochodem topol rostoucí v Telnici u přečerpávacího zařízení vody do rybníka v blízkosti bývalého splavu byl zasazen v roce 1875 jako součást větrolamu Mitrovského panství, jež se táhl od Šlapanic až po Měnínskou bažantnici. Dnes je pravděpodobně jediný. Pamatujeme si jich asi sedm až osm na území Telnice.

Cestami mlynářů a krajánek

Za 36 Kč nás integrovaná doprava se třemi přestupy doveze až do obce Borovinka – Hájenka Říčky. Cestou ubývá zastavěných území a přibývá přírody. Po vystoupení z autobusu se dáme cestou necestou do lužin pod obcí. Chce to dobré boty a období s menším množstvím srážek (doporučujeme srpen, září a všední den – víkend je v Mariánském údolí mnoho lidí, psů a cyklistů). Listy keřů a trávy nám předávají kapky rosy a raní sluníčko vytváří nádherné scenérie přes již zbarvující se listí. Je to pohlázení po duši samo o sobě. Máte-li s sebou přítele, není lepších prožitků. Cestou narazíte na více mokřadů, z kterých vytékají slabé čůrky vody. Myslíte si, že jste již našli pramen Říčky. Není tomu tak. Samotná studánka jménem Miluška se skrývá pod levým břehem polní cesty a velmi snadno se přehlédne. Sešli jsme k ní. Očistili její okolí. Obnovili zašlý již nápis a ochutnali její vodu, jejíž část jsme donesli domů. Slabý vodní potůček vás dovede až k propadání, kde zmizí v krasových útvarech. Svě kroky vedete korytem a přemýšlíte, jak voda v podzemí vytváří krápníky. Po levé straně navštívíte jeskyni Pekárnu. Ze skály na pravé straně se Říčka dostává z vyvěrání opět na povrch. Je to však již mohutný tok. V lese narazíte na poměrně velký kus starého betonu a nevíte, co tam dělá. Později si uvědomíte, že jde o zbytek stavidla Kaprálova mlýna, který neslouží svému účelu od 20-tých let minulého století, kdy ho manželé Kaprálovi dali do služeb skautu. Překrásná krajina nás doprovází k pile a mlýnu Jelínkovu. Restaurace u Jelena. Dnes je tam několik majitelů např. z Blučiny. Následuje mlýn Svobodův, kde zajímavostí je, jak jsme se již zmínili, jeho funkčnost. Vodní turbínu využívají majitelé pro chod domácnosti. Raritou je zde také stavidlo s opačnou funkcí než jme zvyklí, jako jediné na celém toku.

Rybáři obsazují břehy 3 rybníků s Muchovou boudou. Ten největší sloužil jako zásobárna vody mlynáři Kadlcovi. Dnes je využíván pro chladící vodu cementárny v Mokré s odběrem 40 m³/hod. v létě a 20 m³ /hod. v zimě. Minete mlýn Perníkářův po pravé straně, aniž byste věděli, že jde o mlýn. Točí se tam městská doprava. Co by kamenem dohodil, stojí mlýn Truksův, který byl původně prachárnou pro brněnskou posádku. Tady si všimnete, že mohutnost Říčky je ta tam (Mokrá). Dál teče již neudrživý asi metr široký vodní pásek. Po zuboženém stavidle Zukalově se smutkem hledíte na jeho mlýn, kde sídlí vodohospodářský ústav a na dvoře líně leží dva zanedbaní snad

chrti. Mimochodem pan Zukal byl posledním předsedou šlapanské mlynářské komory. Prostor mezi náhonem, jalovákem a přepadovým tokem u nás Loučky se zde nazývá Mezivodí. Náhle vás z nostalgického přemítání vytrhne hluk dálnice na Vyškov. Podejďte ji do Podolí k mlýnu pana Pecla. Jde již o jinou krajinu. Údolí se rozšíří, aby za podolskou pilou (dnes již bez známek náhonu) opět se ještě na chvíli zúžilo kopcem Andělkou před Šlapanicemi , ve kterých je patrně více vodních staveb. Místo vyhořelého Skřepkova mlýna přímo na historickém náměstí oproti kostelu je postavena červená krychle, což váš rozum nepochopí. Voda vás vede kolem mlýna paní Müllerové (byla tam diskotéka). Do papíren nedoporučujeme chodit (mnoho firem a velký provoz). Je lepší vyjít nad nádraží a s kopce se dívat na Starou horu s Mohylou Míru, Kobilnice a Ponětovice odkud do Říčky přitéká Rokytnice. Na soutoku u křižovatky vidíte jak její dravá voda pohlcuje líně plynoucí Říčku. Odtud již historický název Zlatý potok.

Stavidlo kobylnického mlýna pana Josefa Rozkydala (pocházel z Telnice) již neexistuje. Místo jeho přibližného stanoviště je neprostupnou džunglí. Marně vzpomínají zdejší „odrostlí kluci“jak se tam chořivali koupat a chytat ryby. Zlatý potok se z většího množství vody dlouho neraduje. Pod Kobylnicemi se vyrábí trávniky. Při pohledu na proudy zavlažovacích puků se divíte, že vůbec něco ještě teče dál. Blížíte se k území, kde potkavší spoluobčané po vyslechnutí zprávy o vaší cestě, vás prohlásí za blázny. Zadní bránou vstoupíte do Sokolnické bažantnice. Sníte poslední část svačiny, prověříte značně zaprášenou obuv a nohy a se slovy „to již zvládneme“ jdete dál kolem zámku k mlýnu pana Hudce, kterého jsme všichni dobře znali, tak jako pana Antonína Rozkydala z mlýna telnického. Oba dva spí svůj sen vedle sebe na telnickém hřbitově. Mimochodem první psaná zmínka o telnickém mlýnu pochází z roku 1244 v darovacím dekretu českého krále Václava II. Blíží se poslední vodní stavby Zlatého potoka. Před vodní nádrží mezi Telnicí a Měninem na levé straně v kopřivách objevíte jeden sloupek stavidla mlýna pana Grolicha. Když jsme mlýn mĳjeli, viděli jsme na nádvoří vybourané strojní zařízení. Unavený zbytek vody vás dovede na soutok. Zde končí naše putování a voda Zlatého potoka je téměř mateřsky přijímána Cézavou. Nejkrásnější zážitky, vzpomínky a představy o krásách naší rodné země a umu jejich dětí vám pokazí odlesk zrcadel fotovoltaické elektrány stojící v sousedství. A tak unaveni při cestě domů promlouváte s přítelem o době, kdy mlynáři chodili pěšky každé jaro provádět výkon vodního práva, jak jim to povinnost a čest přikazovaly. Jejich vazby byly natolik pevné, že ještě dlouho po ukončení jejich živností, se scházeli každý 1. čtvrtek v měsíci v 16 hodin v Obecním domě v Brně. Čest jejich umu a památce. Závěrem bychom chtěli tuto nádhernou procházku všem doporučit. V celku třeba na kole proti proudu s občasným vedením nebo nesením. Pěšky raději po proudu a rozdělít. Je to 37 km.

Jiří Netolický a Jaroslav Novotňák,

Sokol Telnice

Zbytečně nás straší názvosloví:

Správné odpovědi:

1) čertík, 2) nůžky nebo střiž, 3) jelení skok, 4) kadet, 5) dálkový skok

Zprávy z jednot a žup

Sokolské blahopřání

Nejagilnější členka Sokolské župy Karlovarské *Libuše Nosková* se dožila v květnu 2013 v plné svěžesti 80 let. Jedná se o mimořádnou osobnost, která měla a má stále zásadní vliv na veškerou činnost v župě, jako dlouholetá župní náčelnice a jednatelka, ale i pomocnice řešení problémů v jednotách. Zasloužila se takto velkou měrou nejen o úspěchy naší Sokolské župy Karlovarské, České obce sokolské, ale vůbec sokolského života, zejména jako velmi obětavá organizátorka, činovnice, podporovatelka nových aktivit, která často až klesala vyčerpáním. Také tím se naše nejmenší župa v ČOS udržuje na dobrých místech při hodnocení činnosti v ČOS. Nelze zapomenout na její aktivitu při přípravách všech sokolských sletů. Umdlěla nejednou, ale vždy se dokázala vzchopit, vykročit a přimět k následování i další. Vzorná župní náčelnická i jednatelská činnost je prokázána tím, že od všesokolského sletu v roce 1994 byla bez přestání členem představenstva výboru Sokolské župy Karlovarské. Tu mnohaletou úspěšnou činnost v župě i jinde v ČOS vysoce oceňujeme a děkujeme za ní. Kdoví, v jakém stavu by bez naší Libušky pohraniční slabá župa dnes byla!

K životnímu jubileu přeje župa naší sestře Libušce, aby i nadále ve zdraví pokračovala ve svém životním rytmu a ve své sokolské činnosti, kterou započala v pohraniční sokolské rodině jako malé děvčátko. Za vše, za to množství dobrovolné a nezištné aktivity jí předsednictvo výboru župy srdečně děkuje jménem všech členů župy. Plným právem byla navržena na vyznamenání sokolskou medailí ČOS !

Vlastimil Baumgartl,
vzdělavatel župy Karlovarské

Ne všechny události jsou radostné.....

Turnovská sokolovna zesmutněla. Odešla dlouholetá cvičitelka mladších zákyň *Andulka Koberová*. Dožila se vzácného věku 96 let. Ač sama děti neměla, po celý život věnovala spoustu času a energie žákům ve škole, kde učila český jazyk a tělocvik, a mladším žákyním v Sokole. Nacvičila řadu veřejných vystoupení a každou sokolskou akademii naší jednoty obohatila báječnými vystoupeními mladších zákyň, která měla vtíp a pohybovou kulturu. Ještě v roce 2000 ve svých 83 letech dokázala připravit mladší žákyně na slet! Během jejího působení byl sál plný cvičenek.

Za činnost v Sokole byla oceněna dvěma nejvyššími celostátními sokolskými cenami. Plaketou za věrnost a stříbrnou medailí za práci pro Sokol.

Bude chybět nejen dětem, ale nám všem, pro které byla vzorem sokolského cvičitele, ale také výbornou a vtipnou společnicí.

Milada Smutná,
Sokol Turnov

„Sokolové pod Řípem“ očima Sokola Vídeň

Je pondělí, 27. května 2013. Pohled z okna skýtá málo utěšenou vyhlídku na další chladný den. Ale přesto si říkám – nemohlo být aspoň takhle včera v Roudnici?

Abyste tomu rozuměli – v Roudnici byla ve dnech 26.a 26. května pořádána slavnost „Sokolové pod Řípem“.

A my, devítka ze Sokola XII/XV, jsme tam vyrazili, abychom si zopakovali naše sletové cvičení – skladbu pro seniory „Jen pro ten dnešní den“.

Vyrazili jsme už v pátek, a jako obvykle jsme neměli v plánu JEN cvičit. Zastavili jsme v Praze, využili chvíle, kdy jsou turisté a školní dítká na obědě a navštívili výstavu Ivan Lendl – Alfons Mucha v Obecním domě. Mimochodem - tu výstavu můžeme s dobrým svědomím všem doporučit – trvá do konce června t.r.

Po cestě do Roudnice jsme se trochu zamotali v Praze, jednosměrky v Karlíně jsou schopny zmást i místní obyvatele. Nicméně hodná paní navigátorka (moderním vynálezům budiž sláva) nás svými trpělivými pokyny nakonec vyvedla na dálnici a až do Roudnice nic moc nenamítala. Ovšem tam ji vyděsily různé zákazy vjezdu, nařízené většinou právě kvůli té sobotní a nedělní slavnosti, a tak – aby si to vynahradila – nás trochu seznámila s městem.

Prostě, dojeli jsme, ubytovali se a vydali se hledat stadion. Schylovalo se k večeru a tím vyvstala otázka – kde nasytíme své hladové žaludky. Nebyl to problém, vše se vyřešilo v příjemném prostředí Zámecké restaurace.

V naší jednotě není nikdy nouze o dobrou náladu, a když se nás vydá pár někam do světa, většinou nejsme k přeslechnutí a nasmějeme se abych tak řekla do foroty.

Prostě, večer se vydařil a den nato nás čekal Říp. Poránu sice přšelo, ale pak se počasí umoudřilo a tak jsme se tam vydali všichni. Občas na nás dokonce vykouklo sluníčko, aby zjistilo, co se to tam dole v té jinak poklidné krajině děje.

Cestou na Říp jsme se z Mělnické vyhlídky podívali na krásnou polabskou rovinu, a já začala chápat praotce Čecha. Shora je to hotová idyla.

K večeru se zatáhlo a my kvapem spěchali zpátky do hotelu. Sesedli jsme se kolem kulatého stolu a po malém zaváhání začal jeden po druhém vyprávět zážitky z cest, taková ta dobrodružství, která člověk ve chvíli, kdy k nim dochází, považuje za dokonalý průšvih, ale později za ně sklídí salvy smíchu. Ani jsme se nenadáli a byl zase večer .

Ostatní cvičenci celou sobotu pilně nacvičovali na stadionu své skladby, ale k nám – věrné gardě – chová náčelnictvo ČOS takovou důvěru, že usoudilo, že nám stačí v neděli poránu secvičná a hotovo.

Má-li pravdu přísloví, že studený máj je v stodole ráj, tak budou letos stodoly prskat ve švech.

Od soboty večer přšlo. Nebyl to liják, byl to drobný, vytrvalý déšť, který vzbuzuje pocit, že už snad nikdy nebude teplo a sucho.

V neděli ráno, v sedm hodin, jsme si proto oblékli své bundy s nápisem Sokol Wien a přes ně průhledné pláštěnky, a v půl osmé jsme už obcházeli v tom zmatku kolem stadionu a snažili se zjistit, kam nás zařadili. Naštěstí se nám podařilo vymluvit organizátorce nápad, že nás „rozkouskuje“ do „děř“ jiných devítek, takže jsme nastoupili jako celek.

Děsivá představa, rozdělit nás! Jsme na sebe zvyklí a víme, komu kdy dát povel „kobyła“, „mašinka“, „diagonála“ nebo „levou“. Jeden pomáhá druhému, a výsledek je prostě radost z dobře odvedené práce. Bez toho...

Na ploše nastal místy zmatek – cvičili jsme – a nejen my - na trochu jiných místech, než jsme se připravovali, takže třeba při mazurce v naší formaci na jedné straně vznikla skrumáž tančících, a kousek dál zela prázdná díra, kde jsme měli být.

Stačilo ovšem dát naší náčelnici chvilku času v klidu a teple, a ona nám pomocí devíti puntíků, popsaných našimi iniciálami vysvětlila kdy, odkud, kudy a kam. A dokonce jsme si to „na sucho“ i vyzkoušeli. A bylo to vyřešené.

Jen jsme se trochu usušili z té ranní vláhy, už byl čas se chystat na průvod a pak na cvičení. A přšlo, a přšlo.

A tak jsme se pozvolna měnili v cibule, jedna vrstva za druhou, každý přispěl nějakým nápadem ke společnému boji s deštěm. Přibývali jsme na objemu, úbory se napínaly do šíře, někteří si pláštěnky oblékli pod cvičební úbor, jiní použili igelitové sáčky jako ochranu proti mokřým nohám v plátěných cvičkách – krása podlehla v boji s mokrem.

Jen jsme vyšli z hotelu, vidíme, že proti nám už vyšel průvod praporečnicků a za nimi ostatní. Než jsme se nadáli, pochodovali jsme hned za praporečníky a ve svých modrých bundách jsme reprezentovali Sokol Vídeň. Bylo nás v Roudnici z vídeňských jednot víc, cvičili i „chlapáci“, ale ti se někde zdrželi na vystoupení jiného celku a tak jsme to „odpracovali“ my. Cestou průvodu se k nám připojil starosta vídeňské župy, bratr Frey-Materna, a chvíli nato i trochu neobvykle, pestře oděný bratr, třímající v ruce předlouhou tyč, na jejímž konci vlála – a zamotávala se – rakouská vlajka. Tu a tam hrozilo nebezpečí, že zavíní přerušení elektrického či telefonního vedení, ale naštěstí se mu povedlo tyč vždy včas podvléknout.

A pak? Opět zmatek, hledání, déšť, skoro hodinová pauza, kterou jsme strávili opět v družném hovoru v šatně dětí – nacpali se tam skoro všichni. Najednou nás oslovil člověk v civilu s fotoaparátem a zeptal se, jestli si nás může vyfotografovat – píše totiž kroniku města Roudnice. A když se dozvěděl, koho to vlastně ulovil, zajásal. Zdeněk se dokonce uvolil poodhrnout tu nejhořejší slupku svého oděvu, takže si pán mohl vyfotografovat i tmavomodrý nápis Sokol Wien na podvlečeném bílém tričku. A tak, jestliže se příští rok podíváme do webových stránek města Roudnice nad Labem, najdeme se tam v plné letošní kráse.

A co ještě dodat?

Jako o XV. Vsesokolském sletu v Praze jsme i tady nastoupili za deště na plochu jako první skladba, stáli jsme na ploše během projevů, hymny, nástupu a pak odchodu praporečnicků, a mokří jako myši, ale za potlesku do pláštěnek zahalených diváků, jsme úspěšně odcvičili svou skladbu. Bohužel jsme nemohli zůstat a sledovat další skladby – studený vítr a dešť sliboval přinejmenším důkladnou rýmu – a tak jsme se po svém vystoupení raději odebrali do hotelu usušit a ohřát.

Jaké kdo měl pocity? To záleží na každém jednotlivci. U mne je v tom hrdost na to, že patřím k celku lidí, kteří nemají zájem jen o tělo, ale i o soudržnost, přátelství a jiné kladné vlastnosti, že nás neodradila ani nepřízeň počasí a když neporučíme větru a dešti, tak se mu postavíme čelem, prostě že jsem Sokolka. A že kolem sebe mám kamarády, nebo chcete-li, bratry a sestry, kterým mohu důvěřovat a se kterými je mi dobře.

A doufám, že i když už si třeba na dalším sletu nezacvičím, najdou se jiní, mladší, a Sokol bude své poslání plnit i v dalších generacích.

Anina Křivanová, Sokol Vídeň

Ještě k Roudnici....

„Je jednoduché sbalit se a odjet. Mnohem těžší je sbalit se a zůstat!“

Jestli jsem někdy psala něco strašně nerada, tak je to tenhle článek – je však nutné ho - v rámci poučení pro všechny - napsat. Jedná se o největší vadu na kráse našeho společného pobytu na setkání Sokolů pod Řípem.

Abych předešla všem dalším domněnkám a zbytečným řečem – akce to byla vynikající a my všichni, cvičenci i cvičitelé za ni roudnickým sokolům děkujeme.

Je však naprosto jasné, že taková setkání jsou nesmírně náročná organizačně – a byl by zázrak, kdyby se nevyskytly chyby! Kdybychom něco podobného dělali právě teď, znovu, byly by tam zase, i když pravděpodobně jiné.

Neslyšela jsem žádné podstatné stížnosti na vlastní organizaci na cvičišti i v jeho nejbližším zázemí. Vedoucí skladeb byli dobře připraveni a zkoušky, přes psí počasí probíhaly v klidu a s úsměvy. Dobrý průběh zkoušek se nakonec projevil i na vlastním vystoupení v neděli.

Stížnosti – a těch bylo poměrně hodně – se týkaly především ubytování. Celá řada jich byla skutečně oprávněná – což však nesnižuje práci organizátorů v župě Podřipské – uvědomme si, že město má 13 tisíc obyvatel a nás do Roudnice přijelo – odpočítáme-li značný počet cvičenců, kteří cvičili ve dvou, případně i více skladbách – minimálně kolem pěti tisíc. Byl by zázrak, kdyby mohli být všichni spokojeni!

Pohár hořkosti však přetekl cvičenkám ze severní Moravy, které nakonec odjely, protože jejich ubytování neodpovídalo jejich požadavkům a požadované ceně ubytování. Od začátku mi bylo jasné, že to neudělaly lehkomyšlně a že to bylo pro ně těžké! Přesto si myslím, že se to dalo řešit ještě jinak.

Mezi cvičenkami skladby Česká suita, kde jejich odjezdem chyběl celek, nastalo značné rozladění – všem nám přece vždy jde o co nejlepší prezentaci skladby. V rámci spravedlivého posouzení celé situace mi dovoluňte alespoň něco z rozsáhlé korespondence, kterou jsem dostala osobně, stejně jako výňatky dopisů, které byly

adresovány přímo župě Podřipské. Je to smutná korespondence, ale pomůže pochopit situaci, kterou cvičenky neočekávaly a očekávat nemohly.

- Jestli si myslíš, že jsme „odjely ze vzteku a rozladění“, tak se mýlíš, odjízďely jsme bezradné, smutné a zklamané a bezmocné.....
- Jen jednu poznámku k našemu odjezdu mi ještě dovol, hledaly jsme samy z ubytování východisko, ztrouchnivělé matrace se na podlahu nedaly položit, nebylo tam místo a přes venkovní zeď se dala prostrčit ruka. Chtěly jsme se obrátit na místní školu a spát ve třídě, neměly jsme karimatky. I v naší župě se musíme příště při sjednávání noclehů zlepšit. Čekaly jsme 1,5 hod. na telefonát s textem „neodjíždějte, budeme to řešit“. Posledním vlakem jsme tedy odjely.

Tolik samotné cvičenky.

Ještě z dopisu náčelnice župy, sestry Majky Žáčkové:

. Byla opravdu chyba v komunikaci. Kdyby holky zavolaly mne (spala jsem v tělocvičně v Gymnáziu ve městě), dalo by se to vyřešit. V naší ubytovně byly volné 3 třídy. Spacáky měly s sebou a u nás byl v tělocvičně štos žiněnek, které bychom nanosily do třídy a mohly holky spát jako u maminky. A já se o všem dověděla až ráno. A ještě dlouho jsem tomu nevěřila. Jinak jsou to děvčata obětavá a věřím, že dnes svého zkratu litují. U nás na Gymnáziu byl také problém. Jedna z jednot nechtěla spát společně se všemi v tělocvičně. Tak se odstěhovala na chodbu a spokojenost nakonec byla na obou stranách. Jinak máme z Roudnice ty nejkrásnější vzpomínky.

Asi nejohlednější informace mám od župní vedoucí České suity sestry Vlad'ky Baranové.

Cituji z dopisu, který zaslala náčelnici župy Podřipské:

Vím, jaká je záslužná činnost všech v Sokole. Ale bez členů a řádných cvičenců bychom nebyli nic. Obdivuji Vás, že jste se pustili do tak velké akce, jako byl Slet pod Řípem. Těšily jsme se tam, tedy všechny mé cvičenky. I přes nepřízeň počasí to bylo fajn. Až na to ubytování.....

Měla jsem na starosti Českou suitu na slet do Prahy a samozřejmě také do Roudnice. Vzhledem k tomu, že náš celek je vždy řádně připraven, myslím, že tato zkušenost byla zaznamenána již dříve a proto nás také Maruška Skácelová dala dopředu. Bylo nás 72, dva celky. Tedy - mělo nás být tolik. Bylo mi to líto, že tam ten celek chyběl, ale chápala jsem i děvčata, která odjela.

Co se stalo víš. Ale nevím, proč uvádíš, že "co jsi slyšela na župě, tebou otrásl" ::: Nevím, co jsi slyšela. Ale já zase vím ze strany mých cvičenek, co otrásl jimi!!! A to si opravdu nezasloužily. Nejen ony, ale i tři bratři z mé jednoty, kteří dopadli stejně. Jenže oni zůstali, nic jim nezbyvalo, měli jsme do Roudnice zajištěn autobus, takže byli odkázáni na nás ostatní, kteří jsme, chvála bohu, bydleli v rámci očekávaných možností, dobře.

Já se svými "suitskama" na gymnáziu na svých vlastních lehátkách a spacácích, jak jsme s tím počítaly. I když nejdříve mě čekal šok po příjezdu, že nás chtěli všechny účastníky z župy Beskydské doslova "našlapat" do jedné tělocvičny!!!! Odmítla jsem, chtěla jsem pro mou 18-ku alespoň třídu. Nakonec jsem ji měla.... Chudáci ale ostatní, muži, ženy i děti, nevím, kolik, ale určitě přes 100 lidí v jedné malé tělocvičně?!!!!

Bohužel, stejná skupina děvčat měla velký problém s ubytováním v Praze při všesokolském sletu. (To tedy předcházelo situaci v Roudnici a celou situaci to

zhoršilo!). Takže děvčata chtěla ukončit aktivní účasti na sletech ...po 20 letech i vzhledem ke svému věku a zdravotní způsobilosti hezkou vzpomínkou na Slet pod Řípem. Podmínkou bylo, že budou mít slušné ubytování, které si zaplatí a které koresponduje s jejich věkem a zdr. stavem. Nechtěly nechat nic náhodě, aby nedopadly jako v Praze 2012 a proto si už brzy zajišťovala jejich vedoucí Alenka Vašková prostřednictvím naší a potažmo vaší župy "slušné" ubytování za 250,-Kč, tak, aby je nepotkalo něco, jako v Praze. Jejich cvičitelka chtěla pro své svěřenkyně to, co si zasloužily, nic víc a nic míň. Ale zkus se vžít do jejich situace a pocitu strašného zklamání a pocitu, že je opět někdo podvedl.... Dorazily večer do Račic po mnohahodinové jízdě vlakem, těšily se na slíbené "hotelové ubytování", jak jim bylo sdělováno i naším tajemníkem a zástupkyní Sportcentra Račice, kde ubytování měly zajištěno....A čekalo je hrůzné překvapení - dřevěná bouda, skrz zdi díry ven, netěsnící okna, malé místnosti jen s železnými palandami, nebezpečnými, vratkými, na které se nedalo ani vylézt - vzhledem k věku 65 - 75let... Žádné sociálky v místě..... Většinou jim bylo do pláče. Chtěla jsem jim nabídnout možnost, že jim zařídím třídu na gymnáziu, ale neměly své karimatky, lehátka....neměly by na čem ležet. Takže to jsme zamítly. Když volaly o pomoc, náš tajemník nebyl k nalezení a když se konečně někomu asi od Vás dovolaly, nikdo s nimi situaci pořádně a hned neřešil. Tak přes únavu, ztracený čas a peníze se rozhodly chytit poslední vlak do Bohumína..... Spěchaly, nemohly čekat, že se možná někdo o ně postará....a jak...Byly už jednou zklamané v Praze a opakuje se to znovu. Já bych asi na jejich místě reagovala stejně. I když jsem s nimi komunikovala, nemohla jsem jim také hned nějak pomoci, neměla jsem na nikoho kontakty, kromě našeho tajemníka, a ten telefony nebral.... Proto jsem jim dala požehnání, když se rozhodly odjet. Přesto, že mi to bylo líto.....Byly vázány tím odjezdem posledního vlaku. Možná, kdyby se jim někdo věnoval, viděly by snahu a účast, tak by neodjely. Ale nestalo se tak, nebo se tak nestalo včas....Kdo ví!!!

Už je to za námi, možná to nechalo škraloup na nás celkově, nevím, rozšiřovaly se pomluvy, že to jsou nějaké fileny rozmazlené..... Nic z toho není pravda, vždy, když se pomluva šíří, narůstá....Nezná se pozadí věci. Já se s tím setkávala už na nástupu na trénink v Roudnici a snažila situaci vysvětlit. Ale nešlo to vysvětlit víc jak tisícovce dalších cvičenek cvičenek a lidí kolem sletu....to se už nepodaří. A přišlo mi pak hrozně líto, když při zkoušce naší skladby jsi říkala, že jsme sokolové, a že přes problémy, které se vyskytly něco vydržíme.....narážela jsi na odjetá děvčata....že ony nevydržely. Ale čeho je moc, toho je příliš. Zasloužily si slušné, důstojné zacházení.

(Text dopisu je, samozřejmě, zkrácen!)

Zajímavá je ovšem také korespondence přímo s ubytovacím zařízením v Račicích:

Zasílám k nahlédnutí korespondenci s ubytovnou v Račicích ohledně reklamace ubytování. Byla jsem zaskočena odpovědí paní Hanouskové, která mi sdělila, že oni nabízejí župě Podřipské uvedené ubytování za 110,-Kč - holá postel s vlastním spacákem, žádné "hotelového" typu. Tak nevím - ale jak si to máme vysvětlit, když nám byla fakturována částka 250,-Kč!!! ??

Vlad'ka Baranová, župa Beskydská

Tak – a co teď?

Ukazuje se, že situace zdaleka nebyla tak jednoduchá, jak se povídalo a zdálo. Při vši úctě k nesmírné organizační práci župy Podřipské, nelze skupinu sester, která odjela, odsuzovat a pranýřovat. Prostě se to stalo a poučení je nasnadě!

Každá chyba, kterou uděláme, se nám stonásobně vymstí. V tomto případě poškozením skladby a především obrovským zklamáním a smutkem cvičenek – nic z toho není žádná paráda a rozhodně nám to nedělá čest. I když všechno pochopíme a pochopili jsme to, je to takový černý fliček na nádherné akci, která – i přes víc než nepřízeň počasí – nám přinesla radost a Sokolu úspěch.

Docela mne mrzí, že jsem se v Souzvučích do celého problému zamíchala, ale už se stalo. Nechtěla jsem se a nechci nikoho dotknout – část viny má župa, část cvičenky, které trochu ztratily nervy. Zase se ukazuje, že i s perfektní přípravou se vždy nějaká chyba objeví – takže „odpust' me si, co jsme si“, neschraňujme zlobu a ublíženost a starejme se, aby se nikdy víc podobná situace neopakovala! Prostě si to nemůžeme dovolit.

Začíná nový cvičební rok, začněme ho s úsměvem a s vědomím, že si vážíme sokolské pospolitosti a jsme schopni v budoucnu pro ni něco udělat!

Jarina Žitná

Všechny chyby mají dalekosáhlé následky. Zatím co jsem se snažila napsat tenhle článek, vyvařila se mi v kuchyni všechna voda v hrnci s bramborami, nastala „kremace“ a hrnec musím vyhodit!!!

A zase Brno

Dům umění města Brna pořádá v letošním roce opět výstavu Brno Art Open - Sochy v ulicích. Celkem 14 umělců vytvořilo objekty připomínající klíčové události v Brně v průběhu 20. století.

Jeden z objektů v rámci výstavy Sochy v ulicích je věnován Františku Pavlíkovi (1885-1905), který byl členem brněnského Sokola. Truhlářský dělník František Pavlík se účastnil 1. října 1905 demonstrace za vznik české univerzity v Brně, při níž byl smrtelně zraněn jedním z vojáků. Tato tragická událost inspirovala jiného sokola - Leoše Janáčka - k tvorbě klavírní sonáty „Z ulice 1.X.1905“, která nemá v dějinách světové hudby obdoby.

Objekt věnovaný Františku Pavlíkovi je umístěn na Moravském náměstí a je dílem Esther Stockerové

Pamětní deska na Besedním domě, odhalená dne 4. 10. 1925, se po 15. březnu 1939 stala místem, kam čeští vlastenci kladli květiny (spolu s pamětní deskou T. G. Masaryka na protilehlém rohu budovy německého gymnázia), např. 1. 5. 1939. Obě desky zmizely ve sbírce kovů.

Po válce existoval sádrový model Pavlíkovy desky, žil i její autor, deska byla proto znovu odlita a odhalena symbolicky 17. 11. 1946, kdy se poprvé oslavoval Mezinárodní den studentstva v Brně.

Pohřeb se konal v Brně 5. 10. 1905 a účastnilo se jej až 80 000 lidí v průvodu nebo v přihlížejícím špalíru. Církevní obřady nad rakví v nemocniční kapli u sv. Anny a na Ústředním hřbitově vykonal P. Tomáš Šilinger, který promluvil i nad hrobem zemřelého. Mj. řekl: „Ve svém mladém srdci cítil, že se děje křivda jeho bratřím, že tupena je řeč jeho i národnost. Za svou povinnost považoval chrániti svou vlast a národ a padl na prahu stánku národního v Brně. Jsem přesvědčen, až zřízena bude v Brně česká universita, že ti, kteří první na ni přijdou, uctí památku Františka Pavlíka vzpomínkou a modlitbou.“

Michal Doležel, vzdělavatel Sokola Brno I.

Více informací o Františku Pavlíkovi naleznete zde:
http://encyklopedie.brna.cz/home-mmb/?acc=profil_osobnosti&load=1744

Klavírní sonátu Leoše Janáčka si můžete poslechnout zde:
<http://www.youtube.com/watch?v=gEGnKdXYV1Y>

Rozhovor se sokolským sportovcem

Jan Talaš – Sokol Vsetín

ON-LINE rozhovor se uskutečnil ve čtvrtek 30. května od 14.00 hod.

Jan Talaš se věnuje především dálkovým lyžařským běhům, ale jinak je všestranným sportovcem.

DOTAZ: Jak vlastně trénujete a trávíte dobu bez sněhu?

ODPOVĚĎ: Kolo, voda, plavání, turistika, občas si zajedu na ledovec na sjezdovky, se Sokolem si zacvičíme na sokolských sletech, pořád se dá něco dělat ...

DOTAZ: Pana Talaš, svůj aktivní ekonomický život jste prožil z velké části před rokem 1989. Jaké bylo vaše povolání? A pokud jste už závodil tehdy, měl jste od svého zaměstnavatele podporu nebo nějaké úlevy?

ODPOVĚĎ: Vybral jsem si kuchařinu, abych mohl odpoledne sportovat. Byl jsem v závodní jídelně, kde byla jedna směna - ranní, a odpoledne jsme dělali sport, hlavně gymnastiku. Ale bylo to tehdy jiné, třeba do tělocvičny si zasportovat jsem se dostával občas třeba i za litr vína a podobně. Prostě jsme chtěli dělat ranní směny a odpoledne sportovat, v tomto se mi to povedlo. Co se týče maratonů, s těmi jsem začal až později, po revoluci.

DOTAZ: Do kolika let chcete závodit? Jsou tyto závody věkově omezeny, nebo rozhodující roli hraje zdravotní stav?

ODPOVĚĎ: Věkově omezeny závody nejsou, Norové, Švédové i někteří naši borci běhají i v 80ti letech, doktoři prý i doporučují běžky a cvičení do vysokého věku, že to velmi prospívá. Já bych chtěl zatím jezdit pořád, záleží na zdraví.

DOTAZ: Pana Talaš, dařilo se vám vést ke sportu (jakémukoliv) také svoji ženu a děti?

ODPOVĚĎ: Ano, myslím, že ano, bral jsem ke sportu sebou, jak to jen šlo. Podporuji mě v tom ...

DOTAZ: Dobrý den, jaký byl Váš nejnáročnější závod, nebo závod, na který nerad vzpomínáte?

ODPOVĚĎ: Říká se, že nejhorší je Norsko, ale pro mě bylo nejhorší Japonsko. Těžká byla i loňská Jizerka 2012.

DOTAZ: Dobrý den pane Talaši, přiznám se, že Vás obdivuji, jsem o polovinu mladší a také mám ráda běžky, ale na to, co vy, bych si netroufla. Jak to děláte, že jste stále v takové kondici?

ODPOVĚĎ: Hodně sportuju a moc dělá cvičení - cvičím sportovní gymnastiku, ta je výborná na všechno.

DOTAZ: Na cestách jste musel ochutnat velké množství jídel. Kterou světovou kuchyni máte nejraději? A jaké je vaše oblíbené české jídlo?

ODPOVĚĎ: Cizí jídla jsme většinou spíše koštovali, v menším. Spíše jsem na naší kuchyni a sám si uvařím, co mám rád. Oblíbené české je hovězí roštěnka, brambor, k tomu salátek.

DOTAZ: Dobrý den, čím jste chtěl být jako malý? Povedlo se vám k vašemu snu přiblížit?

ODPOVĚĎ: Chtěl jsme být letcem nebo kuchařem na lodi a k tomu druhému jsem se trochu přiblížil. Na loď jsem dělat kuchaře jít mohl, ale musel bych utéct z republiky. A už jsme měl rodinu, tak jsem do toho nešel. Ale kuchaře jsem normálního - ne na lodi - jsem dělal asi dvacet pět let.

DOTAZ: Dobrý den, projel jste na běžkách takřka celý svět. Rád bych se zeptal jaká trasa ve vašem okolí je pro Vás srdeční záležitost. Tedy kam se jezdíte proběhnout nejčastěji či nejraději.

ODPOVĚĎ: Nejblíže to mám na Dušnou, jinak mám moc rád Velké Karlovice. V sezoně začínáme na Kasárnách a končíme taky tam, tam je sníh nejdéle.

DOTAZ: Dobrý den pane Talaši, musím říct, že před lidmi jako vy smekám klobouk. Zažil jste na tratích někdy nějakou chvíli, kdy vám bylo opravdu ouvej?

ODPOVĚĎ: Ale jo, vždycky něco je. Jednou velké ouvej bylo v Japonsku, tam jsem po 30 letech zlomil hůlku, pak mi dali malou, protože jsou Japonci všichni malí, tak jsem to dojel posledních 20 km s jednou krátkou a navíc po pádu s natrženým hýžd'ovým svalem. To bylo hodně těžké. Když už jsem byl tak daleko, tak jsem to prostě chtěl dojet a povedlo se to. To jsem byl tehdy moc rád. Jindy na Jizerce jsem zase třeba dostal kritický hlad na třicátém kilometru, tam mě zachránil energetický gel, vždycky se něco naskytne, aby vám to trochu zkomplikovalo.

DOTAZ: Pane lyžaři, určitě jste najezdil i spousty stovek kilometrů v Čechách i na Moravě. Věřím, že se třeba při jízdě stačíte rozhlédnout i po krajině. Kde jsou podle vás u nás nejhezčí místa pro běžkování?

ODPOVĚĎ: Valašsko, to je jasné, každá země má svoji krásu, ale celá republika je krásná z běžkařského pohledu.

DOTAZ: Kolik lidí vás na závody doprovází a jak často trénujete?

ODPOVĚĎ: Většinou sám nebo se přidám k nějaké skupině běžců z Česka, kteří jedou větším autem nebo letíme společně, jezdím i se Slováky. Sportuju skoro každý den, nejméně třikrát týdně mám nějakou tu aktivitu.

DOTAZ: Jakými jazyky se dokážete na závodech domluvit? Učili vás někdy "domorodci" nějaká vybraná slovíčka?

ODPOVĚĎ: Trochu govorum rusky, anglicky, slovensky, na každém závodě záleží, jak se člověk připraví na výjezd. Často si беру slovník, ale dopředu se nijak neučím. Většinou jsou všude sokolské organizace a tam mi často pomohli, ukázali zemi a všechno potřebné.

DOTAZ: Co na váš koníček a časté výjezdy k závodům říkají doma? Podporují Vás, chytá se někdo v rodině na podobný sport ?

ODPOVĚĎ: Doma mě podporují všichni, manželka mi pomůže s přípravami, všechny doma jsem naučil lyžovat sjezdovky i běžky, takže podpora doma určitě je.

DOTAZ: Který lauferský závod máte nejradši a proč ?

ODPOVĚĎ: Všechny jsou krásné, ale vždycky záleží na počasí a sněhu, jak zrovna vyjde.

DOTAZ: Dobrý den, projel jste skoro všechna místa, kde se běžkuje. je vůbec ještě nějaké místo, kam byste chtěl vyrazit na závod, které vás láká?

ODPOVĚĎ: Prý je 250 dálkových běhů na světě, takže je stále kam jezdit, ale zatím nic takového vysněného teď nemám.

DOTAZ: Dobrý den pane Talaši, v jakém věku jste přišel k lyžování? Nutil Vás do toho někdo např. rodiče nebo to bylo pouze na Vás, že se Vám to zalíbilo a následně jste se stal dálkovým běžeckým lyžařem?

ODPOVĚĎ: Před 60 lety mi rodiče v pěti letech koupili sjezdové lyže starší lyže s papučovým vázáním, na dvoře doma jsme měli kopeček a já jsme na něm pořád jezdil. S běžkami a maratony jsem začal v 50 letech, říkal jsem si, že si to dám na padesátiny. Jel jsem na Marcialongu - 70 km - vlastně bez nějaké hlubší přípravy. Ale takto nějak to začalo. Zajel jsem to asi za 6 hodin, ale zvládl jsem to.

DOTAZ: Dobrý den, obdivuji každého, kdo se věnuje nějakému sportu, zvláště ty, kteří se věnují nějakému konkrétnímu více než jiným. Proto mi to nedá se zeptat, který jiný sport kromě běžek baví vás? Třeba v létě, sportujete? Čemu se věnujete, když není sníh?

ODPOVĚĎ: Mám rád všechny sporty, A které dělám? - je jich více, plavání, běhání, silniční kolo a hlavně sportovní gymnastiku - z ní je možno udělat základ pro každý sport.

DOTAZ: Také by mě zajímala finanční stránka toho vašeho koníčku. Zda vás někdo - kdo - sponzoruje a kolik tak asi stojí vaše sezona. Děkuji.

ODPOVĚĎ: Sezona stojí cca kolem 70-100 tisíc, něco dám já sám, něco rodina, něco menší sponzoři z regionu, Sokol Vsetín občas přispěje třeba na startovné, Město Vsetín taky přidalo na startovné, ale většinu si platím já sám. Každopádně bych rád poděkoval všem, kteří mi pomáhají.

Všimli jste si hodnocení sportovní gymnastiky jako gruntu pro ostatní sporty?

Zkrácený záznam z Valašského deníku.

Závěr cvičebního roku sokolské župy Ještědské.

V „posletovém“ roce 2012 – 13 se činnost v sokolských jednotách nezastavila. Pokračovala malými i většími pravidelnými i nepravidelnými akcemi v jednotách i sokolských župách – a tak ani naše župa Ještědská nemohla zůstat stranou.

Kromě pravidelného cvičení, srazů a doškolovacích akcí pro cvičitele, přeborů a utkání jsme se celý rok věnovali opakování starých a nácvičku nových skladeb pro akci sokolské župy Podřipské se symbolickým jménem „Sokolové pod Řípem“.

Mezi šesti tisíci přihlášených cvičenců bylo na 150 cvičenců z 10 sokolských jednot naší župy (Český Dub, Turnov, Chrastava, Chotyně, Kobyly, Malá Skála, Hoření Paseky a tři jednoty přímo z Liberce – Sokol Františkov, Horní Růžodol a Liberec I.) Naši cvičenci vystupovali především ve skladbách z patnáctého sletu – „Muzikantova písnička“ (rodiče a děti), „Jonatán“ (mladší žákyně), „Nebe nad hlavou“ (dorostenky a mladí cvičenci – švihadla), „Kontrasty“ (ženy a muži), „Chlapáci“ (muži) a „Jen pro ten dnešní den“ (senioři – Věrná garda). Naši cvičenci se zařadili také mezi cvičence dvou zbrusu nových skladeb vytvořených přímo pro tuto akci. Byla to „Kuřata“ (předškolní žactvo – lavičky) a Waldemariána – jak název říká, cvičení na známé písně Waldemara Matušky (ženy a muži s trekovými holemi). Většina z nich se zúčastnila i doprovodných akcí – večerní diskotéky v hale, koncertu v místním kinu a nedělní exhibice dánských gymnastů a především výstupu na Říp.

I když počasí bylo „že by psa nevyhnal“ jsme si vědomi toho, že nad námi svatý Petr držel ruku – o týden později totiž začaly povodně, takže jsme vlastně měli na počasí maximální štěstí.

Shodou okolností na stejný termín připadla akce „Se Sokolem na kopečky“, kterou měla pořádat naše župa. Po počátečních rozpacích – všichni aktivní cvičitelé jeli do Roudnice – se celé akce ujala sokolská jednota v Hořeních Pasekách v čele s náčelníkem br. Vítkem Prokopem (ten toho absolvoval hodně, protože bezprostředně po ukončení této akce odjel do Roudnice, takže to stihl všechno). Startovalo se z několika různých míst a cíl byl nahoře na Ještědu. Všechny trasy procházely přes Pláně, kde bylo umístěno velké lanové centrum, kde si „pochodníci“ mohli vyzkoušet svou kondici i obratnost. Přes špatné počasí přišlo na Ještěd více než 200 účastníků, kteří v cíli obdrželi diplom a dřevěnou pamětní medaili. Stejně jako v Roudnici, i tady se účastníci v pohodě vyrovnávali s nepřízní počasí.

Úplným závěrem cvičebního roku v naší župě však bylo Sokolské setkání na Sychrově v sobotu 22. června. Uvědomovali jsme si, že toto datum není nejvhodnější, pravidelné cvičení totiž většinou v tuto dobu končí, je to doba školních výletů – ale jiné datum prostě nebylo k dispozici. Byli jsme však více než mile překvapeni, protože ze šesti jednot (Hoř. Pasek, Českého Dubu, Liberce I. Františkova, Hor. Růžodolu a Radimovic) přijelo 81 cvičenců všech věkových kategorií – od těch nejmenších dětí, které přišly s rodiči a prarodiči, přes předškoláky a žactvo až k dospělým a seniorům. Počasí nám tentokrát maximálně přálo a akce, která měla našim členům především poskytnout možnost setkání, se maximálně vydařila. Děti byly odměněny diplomy za odvahu a úspěšné plnění úkolů v „Pohádkovém parku“, dospělí si prošli naučnou stezku v místní oboře, navštívili zámecký park a poseděli v družném hovoru v některé z místních hospůdek. Z Hořeních Pasek a Českého Dubu přijeli na kolech. Využili jsme krásného sportovního areálu Sokola Radimovice, kde nás místní srdečně přijali, takže nám nezbývá než jim ještě jednou touto cestou poděkovat.

Cvičební rok tedy končil radostně a – doufejme, že i zahájení toho nového bude stejně radostné!

Jarina Žitná, Sokol Liberec I.

Závěrečné slovo

Setkání a setkávání

Existují sokolská setkání velká – typu župních a oblastních sletů, závodů, soutěží, různých dalších setkání a setkání malá, osobní, která nás těší a ujišťují, že patříme dohromady.

Konečně jsou prázdniny a modrý Jadran čeká. Na parkovišti v Brně soustřeďuje cestovní kancelář Viktoria autobusy s nedočkavými cestovateli – tady je nutné předsednout na ten „Váš“ autobus, jedoucí do předem vybrané destinace. Sotva jsem vystoupila z autobusu jedoucího z Liberce a vydala se hledat pokračování ve své další cestě, když....“Nazdar, šéfko....!“ „Už pár let šéfka nejsem!“ automaticky odpovídám a už si podávám ruku s postarším bratrem. „To nevádí!“ přivítání je srdečné, nejen s oním bratrem z České Třebové, ale s celou jeho osmičlennou rodinou (tři generace). Naše cíle se shodují. Od toho okamžiku se už nemusím starat o svůj těžký kufr. Zvládala jsem to, ale je to příjemné a tak mohu jen poděkovat!

Setkání druhé.... „plavu si ani nevím jak- mám jen hlavu plnou ideálů“ a pozoruji modrou nádheru, která mi šplíchá do očí. Z drobných vlnek se vynořuje rozesmátá tvář náčelnice ze Sokola Telnice u Brna. Teď jsme na tu slanou krásu dvě – a společně se nám plave ještě lépe!

Třetí setkání na lodi! Sedím vedle dívenky asi 13 – 14 ti leté. Společně obdivujeme mohutné hradby Korčuly. Moje sousedka je z Moravských Bránic. „Tam je sokolská jednota!“, poznamenala jsem. „A tam já chodím!“ „A byla jsi v Roudnici?“ Okamžitá kladná a trochu hrdá odpověď. „Cos cvičila? Jonatána?“ „Ne, Dávej – ber!“ zdá se mi, že jsem se děvčete trochu dotkla. „Promiň, nějak mi ušlo, že už jsi velická!“

Mezi lidmi na lodi i v kempu vládla víc než srdečná atmosféra, bylo nám tam společně dobře – ale tahle „sokolská“ setkání nás docela určitě všechny tři potěšila. Je to zajímavé, kromě telnické náčelnice jsme se osobně neznali, ale teď jsme byli doslova „na jedné lodi“- prostě jsme tak nějak patřili dohromady – a tak to má být.

Bylo by krásné, kdybychom dokázali, aby takové přátelské, bratrské a sesterské vztahy existovaly nejen mezi členy Sokola, ale mezi lidmi vůbec. Není to tak těžké, když je všude kolem Vás letní pohoda, nikam nespěcháte a všední starosti jsou daleko. Horší je to v běžném životě, často ovládaném stresem a spěchem. Tam to dá víc práce, ale s trochou snahy by to mělo jít. Sokolská setkávání velká i malá, osobní, by měla být běžnou praxí – se vši radostí, kterou přináší!

Takže všechno dobré do nového cvičebního roku, hodně tolerance, dobré nálady, vstřícnosti – a neústupnosti, pokud se týče zásadních otázek lidské existence! Časté společné setkávání a žádné lhaní, ale hledání pravdy a její uplatňování a hájení vždy a všude!

Nazdar!
Jarina Žitná

